

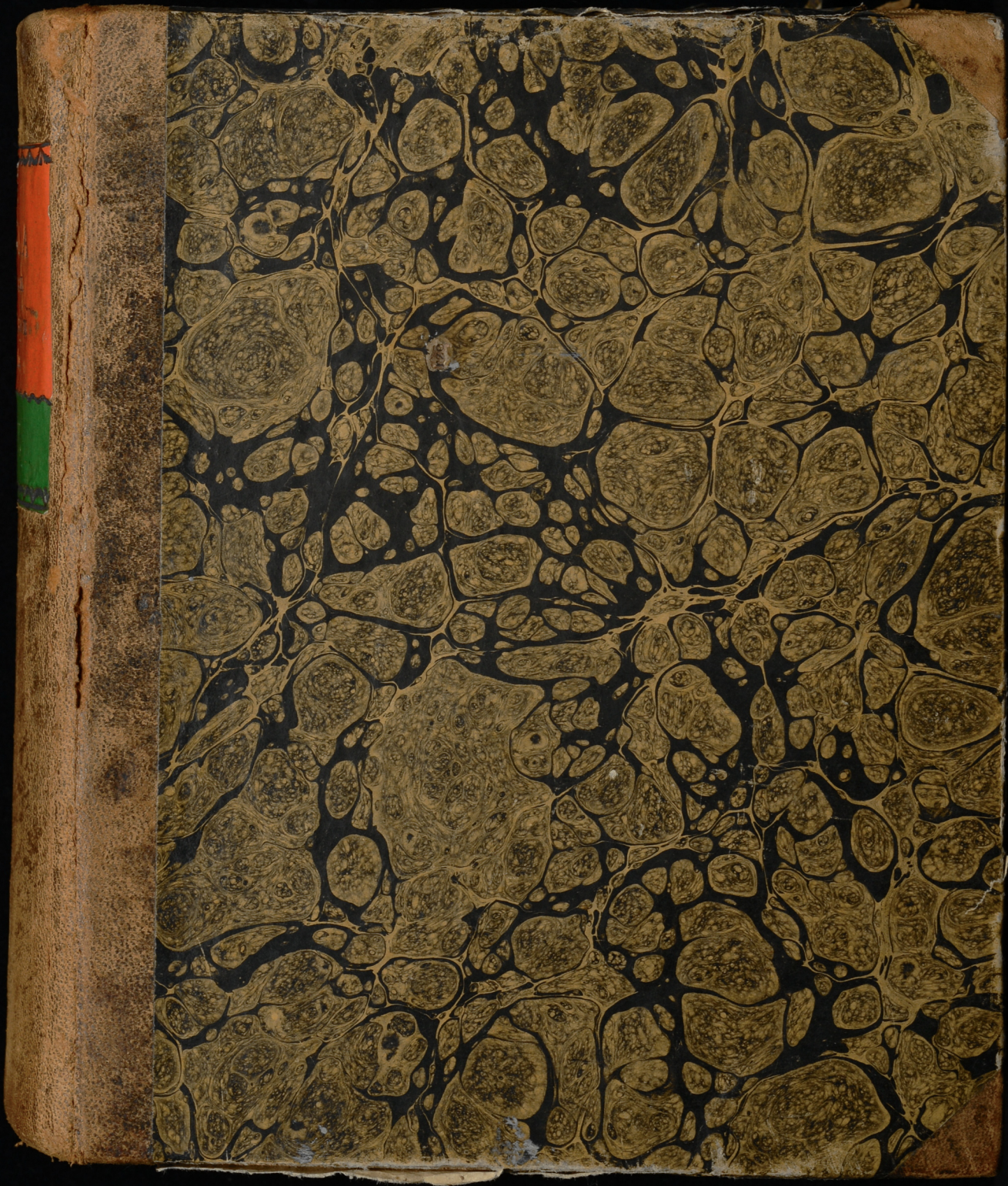
Svper Odyssea Homericæ

Tvbingæ: Litteris Fvesianis, [1767?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn875961320>

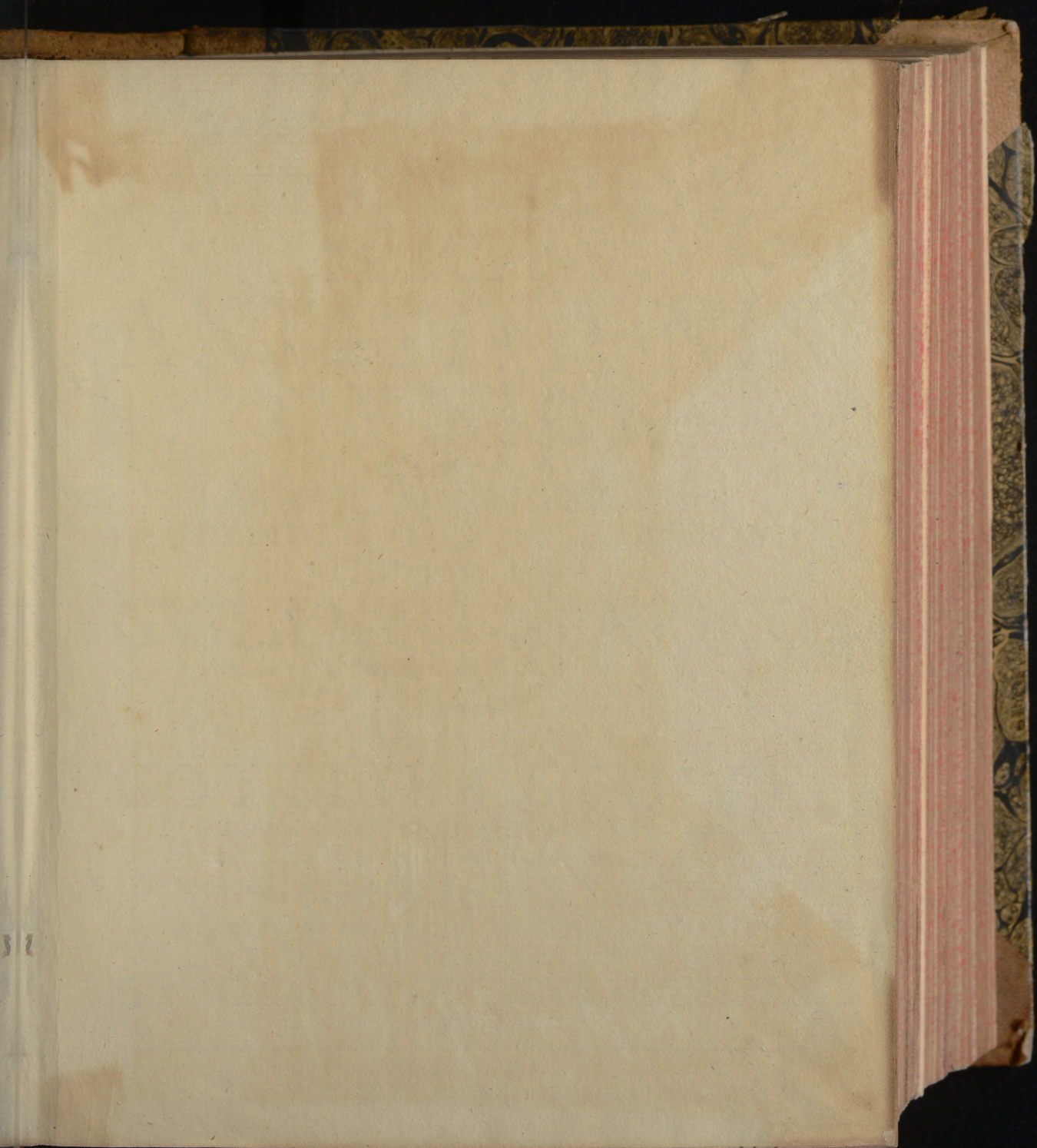
Druck Freier Zugang

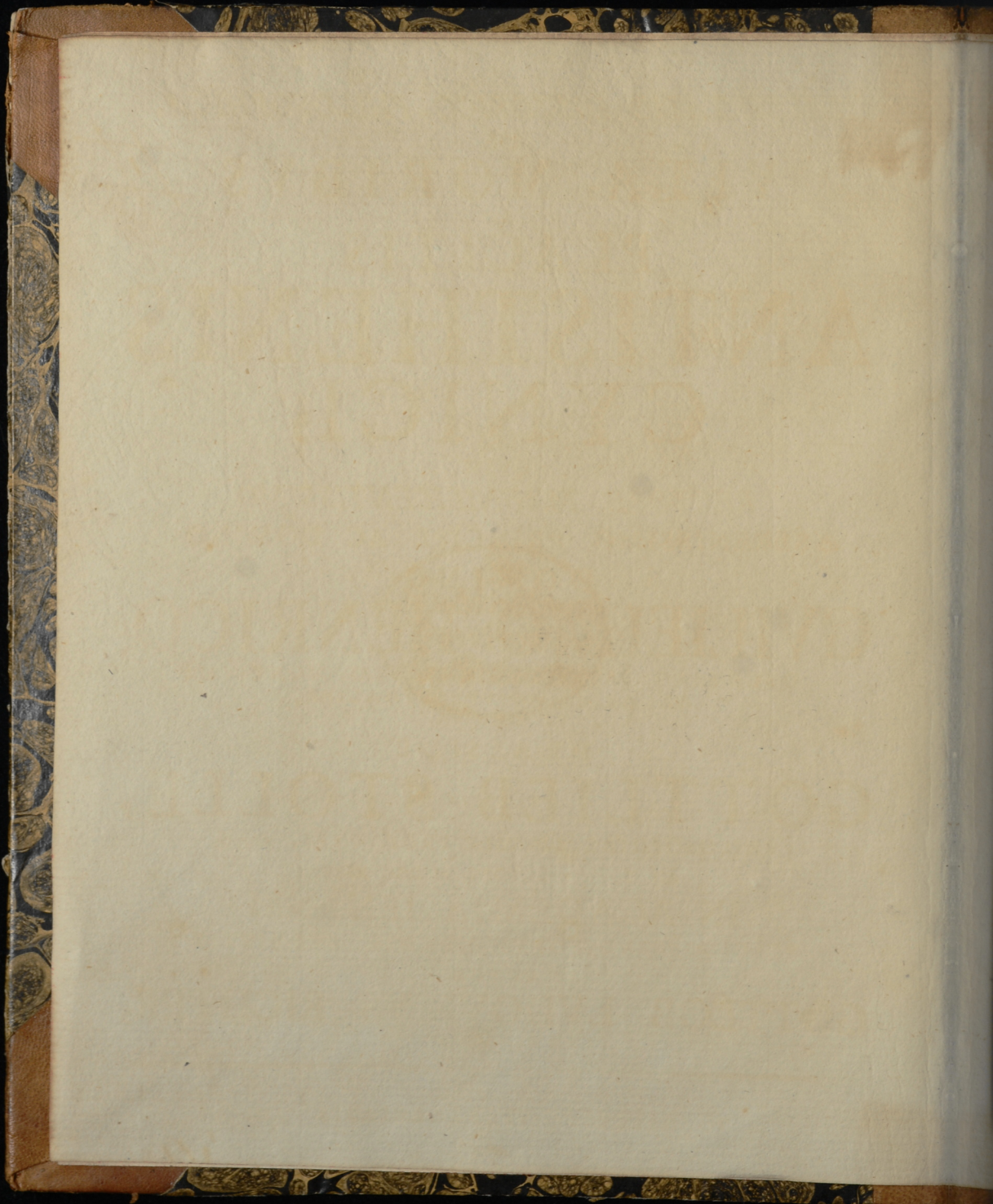

K. p. - 395 (S.)
K. p. - 395 (S.)

SVPER
ODYSSEA HOMERICA

PRAESIDE
IMMANVEL HOFFMANN

GRAECAE LINGVAE PROFESSORE PVBLICO ORDINARIO
DVICALIS STIPENDII THEOLOGICI
EPHORO

D. OCT. MDCCLXVII.

PVBLICE

PRO CONSEQVENDIS
SVMMIS IN PHILOSOPHIA HONORIBVS

DISPVTABIT

AVCTOR

DAVIDES CHRISTOPHORVS SEYBOLD

Brackenhemienfis.

TVBINGAE
LITTERIS FVESIANIS.

Juss. M. G. G. G. G.

ODYSSEA HOMERICA

TRASSIDE

IMMANUEL HOFFMANN

ASSOCIATUS PROFESSORIS THEOLOGICAE

UNIVERSITATIS ALMA MATER

ROSTOCK

MDCCCXXXIII

PROLOGUS

LIBER PRIMUS

LIBER SECUNDUS

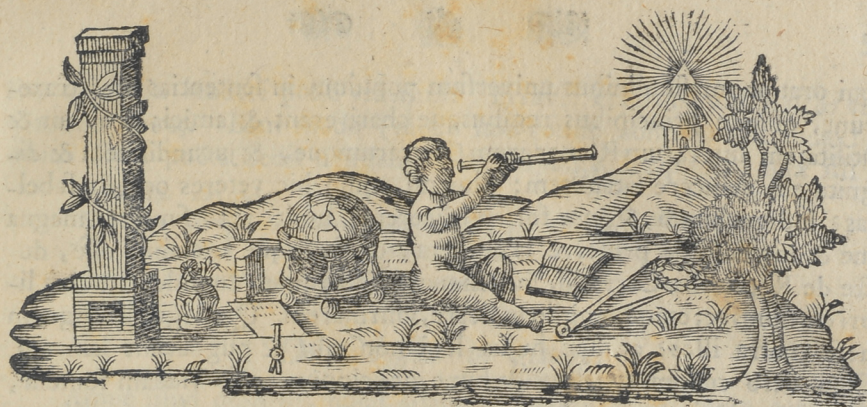
LIBER TERTIUS

LIBER QUARTUS

LIBER QUINTUS

LIBER SEXTUS

LIBER SEPTIMUS

Ego si descriptionis hujus inde ducere exordia, ut Romanarum Græcarumque litterarum scientiam, i. e. eorum, qui iis linguis scripsere, si non omnium, principum certe, lectionem accuratam repetitamque & ei, quem ERNESTIVS ο'πρω instituit, Interpreti S. S. & CVIACII discipulo & Philosopho necessariam esse demonstrarem, & iis, quæ in promptu habeo, quæque animus mirifice gestit apponere, nominibus aliquam dignitatem libello huic conciliarerem: porro, si litteras istas multis se non tam obtrudere, quam potius deliciis illis suis, velut Sirenium carmine, eos, qui omni, quod pulchrum est, pectus apertum habent, ad se allicere, & nihil, quam (1) *plorare cum Sophocle, cum Euripide mœrere, amare & ludere cum Anacreonte, rusticari cum Theocrito, terra relicta cum Pindaro cœlum petere, prælium inire cum Homero, videre cum Flacco & Juvenale, atque mores hominum observare cum Terentio*, his igitur si nihil suavius esse dicerem: denique si neque nostris temporibus, neque hujus ætatis hominibus indignam esse probarem lectionem scriptorum eorum, qui copius præfuerunt, qui ad totius reip. gubernacula sedere,

A 2

qui

(1) Ill. Klotz. Epist. H. p. 18:

qui orationum fluminibus universum populum in sententias suas traxerunt, quique principibus regibusque chari erant & amici; si igitur & utilitatem litterarum Romanarum Græcarumque, & jucunditatem & dignitatem evincere satagerem: plurimi, quid hic veteres occinit fabellas? indignabundi, & jure forsan, dicerent; multi vero similiter magnam me & incredibilia proferre clamarent, ac si, æque laudabile esse, docte de Raphaelis, Corregii, Titianique tabulis, quam de pulchritudine libri carminisve, cum Mengio judicare, affirmarem. Quid igitur? pugnem hæc contra illos? at hoc hujus loci non est, & pugnarunt jam alii. Cum vero contemptus illius & hunc præcipuum esse videam fontem, quod in antiquis scriptoribus, poëtis maxime, solas verborum compositiones, membrorum inter se juncturam, particularum vim, paucis, sola ea, quæ ad grammaticam pertinent, quaerenda esse quidam putent: de totius vero corporis compositione, de partium inter se conjunctione apta, de morum convenientia, de eo, quod furor poëticus dicitur, & de aliis, quæ poëtam constituunt, silentium agant altissimum: id jam unum agam, ut exemplum, quo quid in poëta videndum sit, appareat, producam. Qui vero possum illustrius, quam Homerum, illum omnium litterarum Patrem, Oceanum? Sed hæc, quam grave his humeris onus imposuerim, sentio. Impudens essem, nisi me illi parem esse negarem. Quare si æqui rerum judices me non quidem Homericæ Odysseæ artem exhaustisse, quis enim hoc potest? sed unam tantum alteramve manum aqua repletam ex hoc mari, poëta mei amatoribus, velut ille regi Persarum, donum attulisse, i. e. non votis quidem, sed viribus tamen satis fecisse judicabunt: hunc animum plura, quam efficit, effecta dare cupientem satis laudabunt. Homerum in quibusdam reprehendere sum ausus, tum, non ut reprehendam, sed ut hac ratione quosdam ad locum accuratius excutiendum meque docendum impellam, tum quia

εγω - - - και
 χθονι γυια καλυψαι -
 με ανων ανητα, μομ -
 φαν δ'επισπειρων -

iiis,

his, quæ non laudari posse videntur. Erravi: errarunt alii *μειζον το γενειον εχοντες*. Eam modo (modo hoc votum non nimis sit audax!) quam Vlyssi poëta dedit Gratiam, huic adjungat scriptioni, quæ illi

*θεσπειν καταχευε χαριν - -
Και μιν μακροτεραν και πασσονα θηκεν ιδεσθαι,
ως κεν - Αιλη παντεσσι γεινοιτο
δειη τ' αιδειητε και ενδελεσειεν αεθλεις
πολλεις - -*

De Odyssæa in genere.

Atque illud quidem, quod diximus, agentibus in fronte occurrit quæstio illa, non an prior scripta sit Ilias, quam otiosis capitibus relinquimus cum illis, majorne fuerit Helena, quam Hecuba (1), Vlysses ubi erraverit, utrum intra Italiam & Siciliam jactatus sit, an extra notum nobis orbem? & quæ sunt hisce similia; sed num Odyssæa postponenda sit Ilias, an huic ista? ubi quidem post illa, quæ CLODIVS, Vir celeberrimus, disputavit (2) brevibus nobis esse licebit. Signum hujus pugnæ dedit LONGINVS (3) qui in Odyssæa desideravit *ακμην πνευματος* illam, quæ nos in Iliadæ capiat, secumque auferat (4). Quod de Homero judicium cum minus place-

A 3

ret

- (1) SENECA, Epist. I. 88. p. 737. 2) diss. de sublim. Hom. p. 22.
(3) *περι υψ. τμ. θ.* p. 66. quem secuti multi sunt, in his Magius, qui ad Cornel. Nep. p. 279. ed. Stav. confidenter satis dicit: nemini fuisse obscurum, Iliada præferendam esse Odyssæa. (4) eandem desiderat Auctor epist. XX. in den Briefen üb. d. Merkw. der Litter. p. 408. qui ita: ich getraue mir jetzt die Ursache anzugeben, warum die Kunstschichter und Leser von Geschmack mehr Einwürfe wider die Odyssæe, als wider die Ilias ausgefunden haben. Homer ist in jener, wo möglich, noch erfindungsreicher, als in dieser; Die Fabeln der Odyssæe sind amüsanter, reizender, lehrreicher, wichtiger, als die Fabeln der Ilias. Wenn das dichterische Genie in der Erfindung, in der Oeconomie des Ganzen, in der Neuheit, in dem Original-Schwunge bestünde: warum gefiele uns jenes Gedicht weniger, als dieses? Ist es nicht der Mangel einer unwiderstehlichen Inspiration, der uns erkalten läßt, und uns unzufrieden macht, ohne, daß wir eigentlich sagen können, warum? Man merkt an dem Urheber der Odyssæe den alternden, obgleich ungemeinen Geist, man merkt den weisen Mann, aber nicht mehr den Dichter der Ilias.

ret DACIERIAE & CLARKIO, quavis ratione defendere Odyssæam tentarunt. Sed, ut ubique, ita & hic, abjectis auctoritatibus, quid hujus rei sit, videamus. Primo, ille quidem recte desiderari videtur in Odyssæa impetus, ille vigor, ille ενδρασιασμος, qui in Iliade nos modo in Deorum rapit concilium, modo in castris vel Græcis vel Trojanis sistit, modo nos in præliis facit depugnantes. Sed & illud verum est, ipsam Odyssæa materiam minus ardori illi vel furori fuisse aptam. Habemus in ea Vlyssæm patientem illum & tranquillum, non Achillem importunum, inexorabilem, acrem, cujus mores vehementes uti multis magis placent, quam illius lenes & placidi (5); ita similiter Odyssæam postponi suspicor Iliadi. Nam quamvis in utroque poemate omnia, quæ fiunt, ortum ducant ab amore, non quidem ita, ut in Virgilii vel Didone vel Turno se prodente, sed latente illo & modo tum ex libris, quæ ob raptam Briseida ortæ sunt, tum ex tumultu, quem procorum in Vlyssæis ædibus ob Penelopem commoratio excitavit, colligendo: non tamen idem effectum dedit amor utriusque. Achillem fas erat gravissime irasci, furere, colos terramque miscere: at Vlysses, quam amabat, uxorem calliditate potius, quam vi, nisi ubi opus esset, e procorum manibus liberare tentabat. Qua via nihil tam vehemens, tam concitatum producitur, quam ubi quid armis tentatur perfici. Porro Achilles Deæ erat filius, hinc non una tantum Minerva in scena se ostentat: omnes ille Deos secum in prælia ducit. Jupiter ipse non in ultima solum pugna, sed & maxime in ea, quæ ad naves geritur, in Idam descendit, quomodo pugnetur, attendit, mox fulmen mittit, mox Iridem, & sic non pugnae modo, sed & ejus descriptioni quam maximum dedit splendorem. At Vlysses, ille non Dei Deæve filius solam comitem habet Minervam, altam quietem in Odyssæa agit Jupiter, bis terve modo de rebus ejus consultat, & præter Neptunum Mercuriumque reliqui Dii majorum gentium conquiescunt omnes. Sed forte & hoc, quod Homerus non plures Deos introduxit, illæsa simplicitate, & quod, ut infra videbimus, & Neptunum, qui in carmine apparet, non satis dedit efficacem, senescens prodit poetæ ingenium. Quare nihil addo, nisi id quod observavit Hagedornius (6),

quem

(5) Abbtii lib. vom Verdienste, p. 110.

(6) Betr. üb. d. Mahl. p. 38.

quem quæ artibus elegantioribus præest Dea, in splendorem earum nasci voluit: Odysseam plus ad pingendum materiæ dare artificibus, quam Iliada. Utinam igitur & ex illa Caylus aliquis nobis det tabulas! Cur Odysseam investigandam mihi sumserim; quod virtutes ejus miras, quam Iliadis explicatæ sunt, ratio est.

CAP. I.

De personis Odysseæ, & quidem I. de Vlyssæ.

Vlysses cum princeps carminis persona sit, age jam de eo pressius agamus. Est ille non Dei Deave filius; pater erat Laërtes, qui adhuc dum, cum rediisset, vivebat. Genere eum fuisse haud obscuro; ipse prodit, stirpemque a Jove deducit (1), & ex Pierio docet Herc. Ciofanus (2) signum hujus nobilitatis esse pileum, quo plerumque caput Vlyssis solet pingi, ut auctor est Plinius (3). Ovidius (4) vult eum minus formosum fuisse, & Philostratus (5) depingit ut *υποσιμον και ε μεγαν και πεπλανημενον της οφθαλμης*: immo calvum fuisse ex Synesio docet Hadr. Junius (6). At laudat ejus formam HOMERVS, non quidem depingens, quali sit facie, sura, pede, dente, capillo, ut imperiti quidam (7) poëtæ faciunt: sed hinc inde unam quasi pulchræ formæ lineam ducit (8), lectorique voluptatem, tum universam pulchritudinis imaginem colligendi, tum, quæ describenda restabant, ex ingenio supplendi, relinquit. Hinc modo majestatem corporis (9) inprimis cum sederet (10), illi tribuit, modo comam *υακινθινην* (11), modo

(1) Met. Ovid. XIII. 142. (2) ad loc. Ovid. laud. p. 233. ed. Plant.
 (3) H. Nat. XXXV. 22. T. II. p. 700. ed. Hard. sic & apparet in signo Dactyl. Lippert. T. II. Chil II. p. 50. cf. tabula, quam dedit Drakenb. ad Sil. It. p. 637. (4) AA. II. 123. (5) Operum, p. 717.
 (6) Comment. de Coma, p. 429. (7) conf. Dorvil. ad Charit. p. 163. (8) ex Hom. puto, BAVMGARTENIUS, Vir egregie de litteris omnibus meritis, regulam suam Aesthet. P. II. p. 434. §. 698. datam deduxit. (9) *λ. γ* 194. (10) ib. 211. (11) comam *υακινθινην* esse nigram vult, præter Eustath. ad h. l. Huet. Epist. ad Labbæum, Diss. quas Tilladetus edidit, T. II. p. 394. cui accedit Dor.

modo tacite eum laudat, cum Nauficaam introducit, sibi talem olim maritum optantem (12). Fuerit autem vere deformis: nunquam enim cum quoquam litigabo; nam æque mihi hoc curæ est, ac, an Turnus flavum crinem habuerit, an vero nigrum? Fuerit igitur deformis: quid tum? Homerus pulchrum esse voluit, neque id sine ratione voluit. Nam & externa corporis forma studia civium suorum, pulchritudinis amantium, conciliare ipsi animus erat. Verum uti LESSINGIO, Viro Doctissimo (13), pulchritudinem non solum lectoribus conciliare Heroem, crediderim: ita neque summum pulchritudinis exemplar Homerum in Vlyssæ dicimus posuisse, sed animi potius ingeniique dotibus eum illustrem charumque amicis reddidisse. Et quæ sunt illæ dotes? informemus animi imaginem! (14) Est princeps patriæ amans, quam asperam, & in faxis, tanquam nidulum, affixam pulcherrimis Circes & Calypsus insulis anteponit: est quoque amantissimus uxoris, patris senis, filii, civiumque omnium, itineris maxime sociorum. Consiliorum est abundans, prudentemque se gerit in periculis. Quamvis autem manu fuerit strenuus, ut apparet ex Iliade: non tamen fortem eum præcipue dare voluit in Odyssæa Homerus. Neque unquam habebat, excepta procorum cæde, ubi talem se ostenderet. Nam ubi libro ultimo jam ad arma ventum erat, bellum interventu potius Minervæ, & ex machina quasi, quam Vlyssis for-

Dorvit. ad Charit. p. 545. & Moses Solanus ad Luci. T. II. p. 426. Vir Doct. Heynius ad Vigil. Ecl. II. p. 16. conf. Plinius, H. N. XXXVII 41. p. 784. Olear. ad Philostr. p. 694. Locus Homericus est *od. 2. 230. al.* (12) § 244. (13) Laoc. p. 29. conf. tamen, quæ Il. Klotzius Aët. Litt. Vol. III. p. 292. ad h. l. ait. Est enim omnino hæc ars poëtarum, quis nescit Aeneam os humerosque Deo similem? quis Homeri nostri Achillem in omnibus Græcis pulcherrimum? quis Penthesileam jacentem desleret, nisi Dianæ similis jacisset? (ap. Quint. Cal. æ. 661.) (14) Personatus Protesilaus, s. potius Philostratus p. 712. accusat eum insidiarum & calumniæ quæ sit petierit Palamedem & Achillem; canequæ pejorem dicit, p. 680. fraudes apud Ovid. Met. XIII. 32. 44. 56. 103. objicit Ajax: idem quoque timiditatem. v. 64. coll. Quint. Cal. V. 186. scelera Sinon, ap. Virg. Il. 164. sed hæc poëtam non tenent.

fortitudine diremtum est. Quare ubique fere calliditate potius (15) quam vi se expedit ex angustiis. In laboribus erat indefessus, sitis famisque patientissimus, adversis rerum undis immerfabilis, generosus, (16) Deorum, Minervæ maxime, cultor pius. Sed quid *χαρακτηρα* ejus colligere satago? ipse nobis sapiens ille senex initio dedit operis. (17) simulque normam, ad quam omnes herois res gestas, an moribus ejus respondeant, nec ne? dijudicare possimus. Quod qui fecerit, ubique eum sui similem deprehendet.

Atque ita iis, quæ ad Vlysssem pertinebant, consideratis, ad reliquas personas pervenimus: quibus eo minus immorabimur, cum ex iis non summa rerum, ut ex Vlysse, sed pars tantum carminis pendeat. Primus occurrit Telemachus, qui cum juvenis adhuc esset XX. annorum, comitem ei Minervam jungit poëta: hinc ubique prudentem se gerit fortemque. Ceterum est amans patris, cujus reditum vehementissime optat; matrisque, (18) cujus dolores quacunquæ ratione lenire tentat.

Penelopen: o si proferre possem illam Zeuxidis! Penelopen Homerus
ut

(15) Calliditate se omnes superare, ipse gloriatur *Od. v. 19. coll. v. 296.* quæ sui ipsius laus in h. l. non est reprehendenda. Sæpe poëtæ heroes suos suis ipsorum verbis laudant. Unum locum apponam ex Charit. β. 5. p. 29. Διονυσίος εἰμι, Μιλησίων πρῶτος, σχεδὸν δὲ καὶ τῆς ὅλης Ἰωνίας, ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ φιλευθρασίᾳ διαβητός. Ubi vid. Dorvill. p. 184. idemque Obs. Misc. Vol. I. T. I. p. 19. ubi locum similem Virg. defendit: de quo quidem aliter sentit Homius, Crit. T. II. p. 173. Cap. XVI. conf. Pierson. Verisim. p. 206. (16) Unum exemplum proferam ex *Od. v. 183.* Melanthius Vlyssi, Domino, longiusculam in domo ipsius commorationem exprobrat, eumque jubet exire. Quid Vlysses contra? num plagis hominem excipit? num convicia regerit? tantum abest, ut ne respondeat quidem. En animi hujus magnitudinem! quam quoque jam antea mirabamur ρ. 238.

(17) ἀνδρ. μ. ενν. Μ. πολυτροπον (calliditas) ος μ. π. πλ. - - - πολλ. δ' ἀνδρ. ἰδ. ας. καὶ νοῦν ἐγγὺ (prudentia) ποῖλα δ' ὄγ' ἐν παντὶ παθεῖν ἀλγεα. κ. 9. (adversis rerum immerfabilis undis) ἀρν. ἢ τε ψυχ. κ. νοσον ἐταίρων (civium & sociorum amor) ἀλλ' ἂν - - - κερχρημενον ἢδε γυναῖκος (amor uxoris). Quam *προσιμία* Homerici virtutem nescio an quis observaverit. (18) Possæt quidem objici locus *Od. α. 356.* ubi matrem

ut fidæ conjugis matrisque (19) exemplum proponit, ac talis ubique apparet, siue mariti filiique absentiam lugeat, siue procos moras ne-
tendo ludat, siue hos reprehendat tumultuantes.

Tertius in scenam prædeat Eumæus. Quid hic *συβωτικῶς ταυτα εχ
υβρις*? inquit fortasse aliquis nasi delicatioris, qui hunc cum nostris
hujus generis hominibus comparet, hujusque fortunam æque tenuem
fuisse judicet. At sciat, morum veterum simplicitatem non ad elegan-
tiam nostrorum exigendam esse, in quo multi errant. (20) Subulcus
igitur hic non tam ipse sues custodivit, quam potius supremam rei
peculiaræ curam habuit (21). Homerus sæpius eum vocat *ορχαμον
ανδρων*, quod quidem Schol. *επι τη ευγενεια* (22) ridicule interpreta-
tur; placetque Eustathius, qui eum vocat *αρχοντα δελων ετερων*.
His si addideris, fidissimum fuisse civem, non erat sane Telemacho,
cur ejus puderet. Homeri ætate, inquit Auctor libelli infra indicati (23)
&

trem ad negotia sua reverti jubet filius, sed, puto, defendendus est
lege Græcorum, qua viduæ (& talis habenda erat Penelope) in filii
puberis potestate erant. vid. Meurs. Themis Att. p. 82. (19) Quæ-
rat aliquis, an pulchra fuerit? cur negem nulla causa est, est potius.
cur affirmem. Non quidem, ut Anacreon puellam suam, nobis eam
H. depingit, & *τα παντος προσωπε περιγραφην και παρειων το απαλον, και
οινα συμμετρον* (ut Lucianus ait Imagg. c. 6. T. II. p. 464.) & quid non?
describit: sed ex desiderio procorum *τα παραι λεχεσσι κλιθηναι*, & quod
Dianæ Venerive assimilatur (*od. p. 37.*) non deformem fuisse apparet.
Ceterum & hoc notandum est, non gracilem eam dare potestam, ut
patet ex *od. p. 6.* nam Homero, ut ait Quintil. Instit. XII. 10. p. 621.
etiam validissima quæque forma in feminis placet. conf. Winkelmanni
Ged. v. d. Nach. Gr. Werke, p. 74. (20) vid. Rollin de ratione disc.
& doc. litt. eleg. T. I. p. 457. coll. p. 489 Gerard. *Vers. üb. den Geschm.*
P. II. p. 136. (21) *od. ζ. 3. ο οι βιοτοιο μάλιστα κηδετο οικηων.* (22)
Barnesius quoque generis nobilitatem ex *επιθετω διοσ* elicit. At quam-
vis verbum h. sensum h. habere non negem, ex *gr. od. γ 266.* uti &
α γ 352. ita interpretari malim, quam contortam Eustathii rationem
inire: id tamen in Hom. recte observasse videtur Max. Tyr. diff. *κβ.*
p. 126. ed Heins. P. idem illud denotare, quod v. *αγαθος*. In etymo
vero addito nostræ ætatis grammaticum olet. (23) *Harlekin, oder Ab-
handl.*

& jure in Fragmentis (24) laudati, aulam principum minus fuisse splendidam, vel ex eo apparet, quod Telemachus familiariter utebatur bubulco, i. e. Philætio. De hoc enim idem, quod de Eumæo valet. Fuit igitur uterque civis bonus, principique in tanta rerum Ithacensium confusione in primis fidus, prudens quoque, nec consilii inops. insuper & manu haud imbellem fuisse, cædes procorum probat.

Irruant denique proci, de quibus quid aliud dici potest, quam quod Horatius (25) dixit, esse juvenes, fruges consumere natos, nebulones, in cute curanda plus æquo operatos, queis pulchrum fuerit in medios dormire dies, & ad strepitum citharæ cessatum ducere curam. (26) Sed latius hæc patent, & ad plures forte, quam ad procos Penelopes extendi possunt. Ceterum & de Alcinoos & de Arete & Nausicaa & aliis aliquid dicendum erat: sed mittimus eos, qui non per totum poëma, sed in parte tantum ejus apparent; & quid cuique personæ vel splendoris vel umbræ dederit, Poëta, videmus.

Pictores, illi poëtarum fratres, in tabulis suis, uti sciunt vel leves picturarum spectatores, alia plena sub luce videri volunt, alia obscurum amare jubent. Age profer celebrem illam Laïressii tabulam. (27) Seleucus I. Stratonicen conjugem Antiocho, filio, præ amore in novercam febre ardenti, præsentem medico eodemque sacerdote, tradit. Quæ est persona princeps? non sine iudicio voluit eam esse Stratonicen. At hæc quam plena luce coruscat! Minus illustratus est juvenis regius; qui cum per se plurimum lucis accipere debuisset, & tamen

B 2

men

bindl. v. dem groteske-Komischen, p. 67. Esse hunc Ill. Mæserum, didici ex Nicolai V. C. vita Abbtii, p. 17. (24) Fragmente zu den litteratur Brieff-n, 1ste Samml. p. 157. quorum auctorem esse didicimus Hærdorum, cujus eruditionem si non admiraremur, modestiam, qua initio nomen suum non prodidit, amaremus. (25) Epist. I. 2, 27. (26) Bentl. legi vult: cessantem ducere somnum, quam læst. probare videtur Clark. ad od. 9. 248. an recte, alii viderint. Hujus loci hæc disputatio non est. Ceterum de læst. editionis Venetæ & Locherianæ (cessantum ducere curam) nihil dicit ille. Interpretantur, otiosorum habere curam: quod idem est, ac si dixeris, nullam cur. hab. qui sensus bonus est, adeoque nihil mutandum temere. (27) describit eam Winkelmannus V. Cel. & Doct. Gedanken v. d. Nachahm. griech. Werke, p. 76. laudatque artem descriptionis Ill. Haged Betr. p. 468.

men maximam illius partem reginæ pulcherrimæ magis, quam ægro-
tanti Antiocho, dare conveniret: eum pictor ita expressit, ut qui sit
ejus animæ status facillime possis divinare. Denique Erisistratus mini-
mum quidem lucis habet, at ea, quæ agere eum jubet officium, la-
tere illum non sinunt. Porro, in notissima illa Timanthis de Iphige-
niæ immolatione (28) tabula, quæ sit lucis & umbræ ratio, quæramus
(29). Luce, *ως ειμος*, eminet Iphigenia in rogo jam posita, quæ ut
eo majori luce coruscaret, sacerdos nube superimpendente aliquan-
tum obumbratur, ita tamen, ut ipsa ejus persona resque facienda fa-
tis eum attentione dignum demonstret. Non procul hinc, averso, ut
fere omnes, vultu obvelatoque spectandus est Agamemnon, ille qui-
dem non minus illustratus, sed ita tamen, ut eum non personam prin-
cipem esse ex oculis spectantium, qui in Iphigenia defixi sunt, appa-
reat. Agamemnoni a tergo stant duces Achæi, in quibus dignoscitur
Vlysses, vel potius Menelaus, patruus; qui ex parte apparent, ex par-
te latent. Militum turba tota in umbris delitescit. Eandem artem
sine dubio observare erat in pictura Poussini de Germanici morte (30).
Sed properandum est ad poëtam. Qui in carminibus suis egregie lucem

(28) Vid. Vir Ill Hagedornius, *Betracht. üb. d. Mahl.* P. I. p. 170.
& quos dedit Doct. Klotz. *Epist. Hom.* p. 273. qui ibi de expressione
luctus agit, & maxime de obvelato Agamemnonis vultu, caussam-
que in desperationem artificis de exprimenda fati tristitia rejicit:
quem sequitur Bodenus, *V. C. Comment. II. de umbr. poët.* p. XXII.
& sic quoque sensit Dolcius, *Gespr. üb. d. Mahl. in d. Samml. verm.*
Schr. 1. B. 1stes St. p. 118. Aliter sentit Lessing. *Laoc.* p. 18 f. & ob
male deformatum doloris nimis magni expressione vultum potius il-
lum a Timanthe obvolutum judicat. Succurrit Niobe ap Winkelm.
Palæol. Art. P. II. p. 338. Additus est illi filius, duæque filiæ, qua-
rum una brachio vultum, & cum vultu dolorem tegit. Ais, despe-
rassè in exprimenda tristitia artificem: cur non in sorore desperavit?
vel indecorum fuisset, inquis, summum doloris gradum exprimere,
cur non indecorum erat in altera? cujus luctus æque magnus esse de-
bebat. Quid igitur? Dijudicent docti, mihi in his sacris vel leviter
vel plane non initiato dubitando discere liceat! (29) Ante oculos
habemus eam delineationem, quæ præmissa est libro Winkelmanni
Gedank, v. d. Nach, Gr. W. (30) vid. du Bos *krit. Betracht. üb. die*
Poes.

cem & umbram dispenſavit, in qua arte principem eum appellat Bode-
 nus (31). Sic cum in Iliade plures heroas aut æque fortes aut pa-
 rum fortitudine ſibi cedentes invicem haberet, unum vero Achil-
 lem omnibus ſuperiorem: (32) Diomedem quidem in prima maxime
 pugna ſpectari voluit, reſque geſtas ſummas illi adſcripſit; Vlyſſem
 nocturno furto adhibuit; Ajacem fere unum in prælio, ante Achillis in
 pugnam reditum commiſſo, Hectori, omnibusque Trojanis oppoſuit:
 Achillem (33) vero non ſolum per totum carmen, ut Clarkius ad
 nauſeam fere inculcavit, ſpectat, ſed & reliquorum fortitudinem de-
 primit, uno illo producto, quem Hector cumque eo Trojani omnes,
 quos contra nihil fere efficere poterant reliqui, fugiebant. Atque in
 prælio, quod eſt in Iliade ultimum, ne unam quidem rem aut a Dio-
 mede aut Ajace geſtam memorat: Achilli uni tribuit omnia. Ita tunc
 in eo totus eſt: ita unum illum honorat! Quid majus eſt arte illa,
 qua in Helenes & Paridis perſona utitur? Nonne ob illam belli incen-
 dium excitatum eſt? nonne hic filius regius eſt, æque uti Hector? non-
 ne utriusque pulchritudo celebratiſſima erat? annon igitur principes
 perſonæ eſſe debebant? Certe juraverim fere, non defuturos fuiſſe,
 qui errorem hunc erraſſent. Cum enim multi heroas ſuos in omni-
 bus rebus ad ſummum faſtigium evectos nobis oſtentent, & æque
 fortes ac pulchros, æque virtuti deditos ac pulchros, æque ſapientes,
 ac virtuti deditos, æque generoſos, ac ſapientes, & quales non? dent:
 quidni Helena ubique, tam in Trojanorum urbe & exercitu, quam in
 Græcorum caſtris mirabilia forma ſua effeciſſet, & Paris, tanquam al-
 ter Pyrgopolinices, ſolo afflatu totas legiones diſſlaſſet? At Homero,
 ſimplici illi ſeni, ſufficiebat Helenam in XXIV. libris ter tantum pro-
 duxiſſe, & ſemel tantum ita, ut forma ſua quid efficeret (34). Vbi
 licet illam odio dignam fuiſſe non negemus, arte tamen illa, qua
 eam culpam ſuam conſitentem inducit, id efficit, ut quivis facile illi
 igno-

Poef. u. Mahl. P. I. p. 83. 350. P. II. p. 77. (31) *Comment.* II. de
 umbr. poet. p. 32. (32) *conf. Battes. Einleit. in d. ſch. Wiſſenſch.*
 P. II. p. 105. (33) *vid. Homius Crit.* P. III. p. 239. (34) *l. γ.*
 156. ad quem *l. vid. Clark. & Leſſing. Laoc.* p. 215. locum illum ante
 oculos habuiſſe videtur *Charit. γ.* p. 44. lin. 25. 26.

ignoscat. Quid Paris? in primo exercituum concursu jactantem eum videas, immo & Græcorum fortissimos provocantem:

Quid dignum tanto feret hic promissor hiatu?

Vix conspecto Menelao, ubi Paris? Evanuit profecto, i. e. post milites latet. Objurgatus deinde ab Hectore prodit iterum & cum Menelao suscipit *μονομαχίαν* (35). Hercle vero! prodiisse tantum & depugnasse videtur, ut Venus habeat, quem nebula circumfundat & abripiat (36). Postea quidem in prælium reversus vulnerat Diomedem, at ex insidiis, i. e. post columnam latens (37), quod non est viri fortis. Machaonem quoque non cominus, sed sagitta eminus (38) vulnerat. Denique quidem interficit Euchenorem (39) at de plebe militem: quod tanti non est. Hæc de luce, qua in Iliade splendet Achilles, & de umbra, per quam, quasi per transfennam, conspicitur Paris cum Helena. Ipsam jam evolvimus Odyssæam, in qua minore arte, quam in altero illo carmine opus erat. Solus enim fere est Vlysses, quem spectare debebat poëta. Filius enim, Eumæus, Penelope per se plus lucis poscere non poterant. Ille igitur statim ab initio apparet. De ejus enim reditu in concilio Deorum (40) deliberatur. At finito illo per totos 4 libros evanescere videtur, sed tamen non evanescit. Telemachi enim crebri sermones & ad Minervam & ad procos & ad Nestorem & ad Menelaum Helenamque de quo agunt, quam de patre? rursus, quid iter illud spectat aliud, quam Vlyssæm reducem? denique & quid sibi volunt perpetuæ Penelopes lacrimæ? quid illud, quod
ne

- (35) Hanc quod Priamus non spectavit, sed in urbem reversus est, laudat III. Klotz. Ep. H. p. 280. & ex hoc paternum animum optime elucescere judicat. Quare mirari fere subit in Homero, quod non solum Patrem, sed & matrem spectatores facit cædis Hæctoris, filii, quem uterque parens summopere amabant, & magis amabant, quam Parisem. An ut testes essent virtutis Hæctoris? an ut scenam faceret flebiliorem? (36) de umbra hæc vid. Lessing. Laoc. p. 137. (37) Il. l. 371. (38) ib. v. 507. (39) Il. v. 663. 71. (40) duo concilia habentur, primum carminis init. v. 31-96. alterum v. 3-28. at cur duo? nonne unum sufficiebat? causam scire velim: succurrerunt quadam rationes, sed cum mihi non satisfaciant ipsi, apponere eas supersedeo.

ne Phœmium quidem, Græcorum de Troja reditum canentem, posset audire? nempe hæc omnia vel latentem in Ogygia Vlyffem producant, & si non in luce meridiana, in aurora tamen collocant, & ita collocant, ut satis ubique, modo ut pater, modo ut maritus, modo ut princeps optimus appareat, lectorque ejus nunquam obliviscatur. Sed in libro tandem V, quem adhuc quasi per nebulam monstraverat poëta, totum in scena sistit, neque unquam, donec aulæa cadant, dimittit. Nam quod libro XV. celeriter admodum, Telemachum in Ithacam reducendi causa, Spartam Pylumque excurrit, non notari meretur. Talis autem apparet ubique, ut, quam illum unice spectet Homerus, quam illum honoret, facile videas. Fuisse cum illo apud Phæacas? meministine, quanto eum omnes honore ornaverint? Rex convivia apparat splendida: instituit ludos: totus populus concurrat: omnes regis exemplo excitati donis eum haud vulgaribus cumulant: deductionem in publico concilio amplissime decernunt. Age jam, siste tibi illum in ipsiis ludis. Currunt juvenes, luctantur, discos jaciunt. An in his otia agit Vlyffes, qui, ut ipse, licet inter imbelles Phæacas, ait (41)

παντα - & κακος εστι μετ' ανδρασιν, οσσοι αεθλοι - -

Minime. Utque robur suum exferere possit, de medio juvenum suscitatur aliquem Homerus, qui eum provocet. Quid igitur Vlyffes? discum jactat

μειζονα και παχετον, εμβρωτερον εν ολιγον περ,

quam reliqui Phæaces omnes, & ita jactat, ut omnium metas longe is supervolaret (42). Comitare illum e stadio ad cœnam. prodit Demodocus, amabilis ille cantor. Quid canit? Equum Trojanum, & hinc Vlyffem maxime, ejus inventorem laudat. neque id cantorem, carne modo ab Vlyffæ donatum, se gratum ut præbeat, cecinisse quis dicat.

Quis

(41) *od. 9. 214. sf.*

(42) Egregium hoc simul artificium erat, Vlyffæ Phæacum benevolentiam conciliandi & existimationem. Cum enim ipsi homines essent minus bellicosi, minusque in palæstra quam in tripudiis exercitati, non poterant non eum, qui hæc virtutis specimina ederet, suspicere. Qua re quoque animus lectoris præparasse mihi videtur H. ne si inferius tam prompti Phæaces dona hospiti promitterent, miraretur.

Quis enim sit ille hospes, neque Demodocus neque quisquam alium adhuc norat. Conferamus jam iter Telemachi. Benevole profecto excipitur a sene Nestore, benevole a Menelao, convivii eum uterque honorat; at privatus eorum hospes est: Vlysses Phæacum publicus hospes apudque omnes devertisse videtur. Sequimur illum in Ithacam. Deducitur in casam Eumæi, ab hoc, & quidem sub mendici persona, in urbem, imo in ipsum procorum convivium. Jam qua arte id efficit Homerus, ut delicatuli illi juvenes virum senem, laceris vestibibus indutum, quid? quod vix pannis tectum, inter se versantem tolerarent. Quin eum exturbabant? quin scena ejiciebant? Initio quidem tutabatur eum favor Telemachi & Eumæi: postea vero cum prope expelleretur, jamque, stimulos subjiciente impio illo Melanthio, ab Antinoo scabello percussus esset; ipseque tamen ut convivio eorum ad expiscanda procorum consilia optimamque cædis viam inveniendam interesset, opus omnino esset: introduxit alterum mendicum, procis non incognitum iisque sæpius molestum. Quem cum Vlysses & ipsius impudentia & procorum stimulis incitatus ex convivio ejecisset: (43) gratiam omnium ita sibi demeruit, ut eo facilius illis interesse ipsis, neque interesse solum liceret, sed perpetuo fere tum cum ipsis, tum cum Telemacho confabularetur. Convivio finito colloquebatur aut cum uxore, aut cum Eumæo Philatioque, sic ut ille ubique princeps in theatro persona appareat. Sed properamus ad ultimum illum actum, in quo fabula felicissime explicit; ad eadem procorum. Primo quidem, quale quantumque est illud ausum, unum illum 108. (44) præter octo famulos aggredi non dubitasse. Cum enim magni & elatioris animi indicium sit, vel consilium rei difficilioris, de cujus prospero eventu quævis humilior anima desperaret, capere: quam illum, qui opus ipsum grave arduumque suscipere & aggredi audet, suspiciamus necesse est? Ipse Homerus ita ratiocinatur (45):

715

- (43) quo ex loco si Auctor libri de poësi Hom. T. V. p. 257. (ed. Clarkio-Ernest.) comœdiam deducere vult, æque ridiculum se præbet, ac si Homerum medicum facit hoc argumento, quod *καμν ψυζεις* esse scripsit *δερανν*, p. 253. Sic cæci sunt, qui in uno homine admirantur omnia! (44) ed. π. 245. (45) x. 12.

τις κ' οιοτο μετ' ανδρασι διτυμονεσσι
 Μενον ενι πλεονεσσι, και ει μαλα καρταρος ειη,
 Οι τευζειν θανατον τε κακον και κηρι μελαιναν;

quancquam hæc magis de inopinato inter scyphos impetu, quam de magnitudine facti, intelligenda sunt. Deinde in ipsa pugna, quam fortem se præstat? ipse fere unus omnes illos procos trucidat. Habebat quidem adjuutores filium, Eumæum Philætiumque, sed illi vix unum alterumve interficiebant. Quemadmodum itaque Vlysssem per totum carmen plena luce splendentem admirati sumus: sic Telemachum uti virtutis patriæ æmulum, ita ob prudentiam suam, parentum amorem, constantem animum & fortitudinem omnino non indignum esse videmus, quem Homerus in luce haud quidem plena, sed in luce tamen poneret. Sed quid dicamus de Penelope? raro illa in scenam prodit, nec prodit, nisi forte ut cum Telemacho colloquatur, aut procos reprehendat, aut de diuturna mariti absentia queratur. At propius & accuratius poëtae artem considera. Cur domum Vlyssis occupant proci? cur quotidie ibi convivantur? ludunt? ad seram usque noctem commorantur? annon hæc omnia Penelopes causa fiunt? Ex altera parte cur Vlysses consilia inquit procorum interficiendorum? cur mendicum simulat? indignis modis tractari se sinit? cur maximum periculum adit in procis cædendis? nonne, ut Penelopen uxorem reciperet? Porro quis certamen inter procos instituit? & quis hac ratione, ut Vlysses arcum sine suspitione sumere posset, efficit? annon ipsa Penelope? Vides itaque, unicam illam tum a procis tum ab Vlysse spectari, & signum quasi pugnae, licet insciam dare; & tamen fere totam, ut in Iliade Briseida, causam illam malorum omnium, latere. Cur igitur maxima ex parte umbris eam involvit Homerus? cur ei non Penthesileæ Camillæve fortitudinem virilem dedit? cur

Illa colo calathisve Minervæ
 Femineas assueta manus

non ipsa cum procis manum conferuit? cur illam inter ipsam cædem dormire voluit? scilicet, puto, Homerus ita voluit, ne lux illius lectoris oculos prætringeret, & ne Vlysses plena luce conspiciatur, impediret. Eumæus denique & Philætius per se quidem sunt personæ

C

non

non ignobiles, at tamen infra majestatem carminis epici positæ. Cum tamen fide in principem præ reliquis Vlyssis civibus omnibus haud leviter excellent: non plane umbris involvi meruere, radiisque gaudent, ab Vlyssæ, uti Erisistatus in laudata Lairessii tabula ab actionis sanctitate, mutuatis derivatisque.

Restat ut hoc capite, quam aptus morum artifex sit H. videamus. Est id quidem jam a pluribus demonstratum: sed nos quoque loca nonnulla, a nemine, quantum scimus, notata producemus, tum quod jucunditatis quid inest in morum aliorum observatione, tum, ut quidam, qui id nesciunt, discant, Homerum, ut Horatius (46) ait meliorem morum præceptorem esse, Chryssippo & Crantore. Mirifice semper mihi placuit elegantissima illa de Nausicaa (47) narratio (48), tum ob simplicitatem temporum, quæ ex illa elucet, tum maxime ob elegantissimam illam, qua Vlysses puellam alloquitur, orationem. Primo igitur, qua arte usa est Minerva, sive potius Homerus, ut per Nausicaam Vlysses in urbem ædesque regis Phæacum introduceret? Commonefacit illam vestium sordidarum, nuptias appropinquare nunciat, vestesque jubet lavare. Num aptius eam movere poterat ad adeunda illa loca, ubi Vlysses dormiebat, i. e. ad lavacra? quis enim nescit puellarum munditiæ studium? En Europam in mediis undis vestitam, subito Jovis æptu territam & exanimatam fere, eandemque tamen vestes, ne fœdarentur, colligentem! (49) En Camillam Virgillii, bellatricem illam & a muliebribus studiis alienam, in hoc tamen illis similem, quod ornatum amaret! eaque ratione mortis ejus occasionem aptissimam finxit Maro. (50) Quod cum cogito, & eundem, quod sine ulla causâ probabili Creusam, uxorem Aeneæ, scena ejicit, reprehendi

- (46) Epist. II. 2. seqq. (47) pulchritudinem ejus celebrat poëta, Dianæ eam assimilans, socias Nymphis. Nausicaa würde unter ihrem Gesolge minder reizend hervorschimmern, wenn Homer die Züge, womit er diese Tochter des Alcinous geschildert, an ihren Begleiterinnen hätte verschweigen wollen, sagt H. v. Hagedorn, Betr. p. 42. qui & conf. p. 323. Ceterum h. Hom. locum respexisse videtur Charit. α. p. 3. lin. 19. (48) quæ est libro VI. (49) Mosch. Eid. β. 122. (50) Aen. XI.

hendi (51) meminī: annon eam ob pretiosam vestem aliamve rem, mulieribus æstimatam, domum remittere, & sic Aeneam ab illa, quando quidem ita opus erat, liberare potuisset, animo meo succurrit. An recte? viderint docti: ego redeo ad Nauficaam. Excitatur illa e somno, surgit, patrem quærit, vestes lavare se velle ait: cur? veramne causam addit? minime.

αὐτετο (52) γὰρ θαλερον γαμον εζονομημαι.

quam igitur? patri in conciones prodeunti vestibus lotis opus esse callide fingit; culpam quoque in fratrum *καλλωπισμον*, ut sunt juvenes, rejicit. Pater permittit: illa abit, vestes lavat, prandium capit, deinde sphaera ludit, cujus in aquam incidentis *βομβω* expergefactus Vlysses prodit ex silva, puellamque, ut se in urbem ducat, orat. At quo tandem artificio, ut precibus hominis ignoti annueret, effecit? nã! plane puellarum mores non novisset, qui *πολλων νοον εγνω*, nisi a laudibus formæ ejus tributis exordium duxisset. Qua re statim incipit:

θεος νυ τις, η βροτος εσαι; (53)

Αρτεμιδι σε εγωγε - -

Deinde cum misericordes esse soleant puellæ, & Nauficaam (54) miseriæ suæ narratione flectere tentat. Denique votum addit. Quale? an ut diu? ut sana vivat? ut felix? vix putem. Sed

σοι - θεοι τοσα διοεν, οσα φρεσι σησι μενθιναις

Ανδρα τε και οικον - -

in quibus tota nunc virginis vota occupata erant, omnemque elegantissimam de læti conjugii deliciis sententia claudit orationem. Non laudabo in reliquo h. libro *το, τρεσσαν δ'αλλυδις αλλη, (55) & το, αλ-*

C 2

ληησι

XI. 778. Par ce trait delicat d'une Morale aussi fine, que recherchée, le poete insinue adroitement, que l'imprudance a poursuivre ces eclatantes niaiseres fut la cause fatale de la mort de son heroine. Spectateur Tom. I. p. 77.

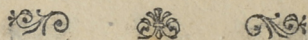
(51) a Battesio, *Einleit. P. II. p. 203.*

(52) Ὡ. 66. (53) imitatus est Virgil. *Aen. I. 331.* sed inferior videtur Homero. Ille in Dea, annon Dea sit, dubitat, hic in homine, conf. *Hymn. in Ven. v. 88 seqq.*

(54) quare & ap. *Lucian. Imagg. c. 19. p. 478. T. II. ut χρησότητος και φιλανθρωπιαις, uti*

Penelope cap. seq. σωφροσυνης & ευνοικας in maritum, exemplum adducitur.

(55) v. 138.

ληλῆσι κελυσταν, (56) & το, εἶπον δ' αρα κρη (57) & votum puella, αἱ γαρ εμοι - - (58) & timorem ejus, μητις οπισσω μωμευη - (59) in quibus omnibus muliebri ingenium cum voluptate deprehendisse mihi videor: alia jam humani animi in H. vestigia persequar.

Nihil communius est in hac vita, quam ut praesentes in luctu nostro luctum quoque simulent:

Vt ridentibus arident, ita flentibus adflent

Humani vultus (60).

Recessus igitur intimos latebrasque hominis qui detexerat poeta, & has lacrimas falsas esse facile perspexit. Cum Telemachus Spartæ defleret patrem, fleret Menelaus, fleret Helena: quid facit Pisistratus, Telemachi comes? flet & ille. At ob Vlysses? minime, sed memor fratris ad Trojam occisi. Quis heic non meminit illius in Iliade (61) σθων δ' αυτων κηδε' εκαση.

Eos, qui longa nimis calamitate premuntur, oneri nonnunquam, patientissimi licet sint, succumbere quis nescit? Hinc Vlysses, satis adhuc satis agitata & in terram Phæacum ejectus tandem, ne hic quidem adversitatibus suis finem posituros esse Deos, credebat. Quare ille ita ad Nausicaam (62)

^{εκ - οιω,}
πυσειδ', αλλ' ετι πολλα θεοι θελεσσι παροιδεν.

Culpan malefactorum omnem solemus in alios rejicere, inque eos praesertim, qui vel absentes, vel mortui sunt, quique nihil nocere, neque se defendere amplius possunt. Vides hoc in Eurymacho, proco. Aggressus jam erat illos Vlysses: telo straverat Alcinoi: tremere omnes; quid hoc rei sit, quaerere: se ulturos esse caedem minari. Vlysses nomen suum profitetur: hem! subito Eurymachus omnia scelerata, omnes injurias, omniaque damna Vlyssi illata in Antinoi casum conjicit: hunc esse malorum auctorem, hunc omnium malefactorum inventorem, hunc ducem auspicemque: hinc & illum, quem paullo ante omnes injuste casum esse dicebant, seque ulturos esse minabantur, jure casum ait esse & prostratum. Talia quævis fere pagina dabit carminum Homericorum: quas delicias qui amat, legat, attendat, sentiat!

CAP.

(56) v. 211 (57) 223. (58) 244. (59) v. 273. (60) Hor. A. P. 101.
(61) s. 302. Imitatus est Heliod. Aethiop. l. 2. p. 37. ed. Commel. ubi ita:
εδακρυον και οι ξενοι, το μεν, εκεινη προφασιν, μηνης δε των ιδιω εκασος.
huic junge Charit. β. p. 31. lin. 11. & η. p. 136. lin. 6. (62) ed. ζ. 173.

CAP. II.

De materia carminis.

Jam ad ipsam fabulam (*μυθον*) investigandam accedimus. Hem! cogitabit unus & alter; hic poëtam ad jejuni Critici grammaticive compendium, more multorum, examinabit; quæ cum illo convenient, laudabit: ubi vero dormitantem eum deprehenderit, & a Tigellio suo recedentem: vah! quam male vapulabit infelix ille Homerus! At, o bone, non faciam, qui non præmiorum modo, ut Quintilianus ait, sed totius carminis epici leges eum ipsum non tam secutum, quam constituisse didici. Sed cum figendi tamen sint gressus, filum quoddam & in primis illud Ariadnæum Battesii, quod per doctas Rammleri, V. C. manus datum nobis est, secuturi, videbimus: hanc Homeri fabulam primo simplicem esse duntaxat & unam; deinde eam lectorem, tum personæ principis virtutibus, tum fabulæ ipsius argumento, tum denique eo, quod mirabile vocatur, ita in suas partes trahere, ut eum delectet moveatque. Num dabitur nobis, Homeri artem ita explicare, uti illam persentiscimus? at nunquam quid quisquam, de quo desperavit, perfecit. Num ii, queis jam Homerus displicet, melius de eo, his lectis, sentient? modo a quibusdam non contemnatur amplius! annon ii, qui, quid in Homero pulchrum sit, quid divinum, melius me pervidere, libellum hunc, se indignum, rejicient? rejicere modo possint omnes, qui eum vident! & qui rejicere possunt, me eos felices prædicare, & summopere, *ως εικος*, suspicere sint persuasi!

Primo requiritur simplicitas, i.e. carmen non plures, sed unam tantummodo fabulam, quæ est *συζασις*, ut ait Aristoteles (1) *εχρεσα αρχην και μεσον και τελευτην*, contineat. Simplicitas cum dependeat ab argumenti indicatione, quid Homerus promittat, videamus. Non dixit ille, se omnes res ab Vlysse gestas canere velle: *λιαν γαρ μεγας μυθος* ille, ut ait Aristoteles (2) *και εν ευθυνοπτος εμελλεν εσεσθαι*. quare non narravit eum *πληγηναι* (3) *μεν εν παρνασσω, μανηναι δε*
προσ-

(1) Poët. cap. 7. p. m. 796. T. II.
l. 1, c. 8.

(2) Poët. c. 23. p. 813.

(3) id,

προσποισαθαι εν τω αγερμω, ων εδεν θατερον γενομενυ αναγκαιον ην η εικος θατερον γενεσθαι, sed in μια πραξει subsistit: & quæ est illa? domum reditus. At de eo ne γρυ quidem in προοιμω. Cum Bossulo, (4) ut eum vocat Olearius (5) id observat & is, qui ad vernaculam ejus translationem annotationes adjecit: Hic igitur cum se expedire inde tentet, προοιμιον ad v. 21. usque extendit. Sed ut a Bossulo discere poterat, opus non erat, cum reditus in eo jam lateat, quod Vlysssem Homerus omni ratione suam suorumque vitam servare voluisse ait, socios autem non servare potuisse, addit. Rursus, inquit aliquis, ubi quid de cæde procorum indicavit poeta? Sed nec hoc erat opus. An enim rediisse dici poterat Vlysses, nisi simul uxorem recepisset, ædes suas occupasset, & de procis pœnam sumisset? Θατερον γενομενυ αναγκαιον ην η εικος και θατερον γενεσθαι. Cum itaque Homerus id tantum hoc carmine cecinerit, quod in operis limite indicaverat, i. e. reditum Vlyssis, quæque ab eo dependebant: hinc carminis hujus conficitur simplicitas. Cujus summam non melius dare nos posse credimus, quam verbis Aristotelis. (6) Αποδημων Οδυσσευς ετη πολλα παραφυλαττεται υπο τε ποσειδωνος' ετι δε των οικω ετως εχοντων, ωσε τα χρηματα υπο μνησηρων αναλισκεσθαι, και τον υιον επιβελουεσθαι, αυτος αφικνεεται χειμασθεις, και αναγνωριστας τινας, αυτοις επιδεμενος, αυτος μιν εσωθη, της δε χθρες δεσφειρεν. En stupendam ingenii Homericæ vim! En aridum fabellæ agellum ita luxuriantem, ut messis amplissima 12000 versuum effloresceret, atque ita, quod maximum est, effloresceret, ut non arte productæ fruges, sed sponte a liberali terræ ingenio datæ esse videantur! En solitudines Libycas, vel Armidæ scipione vel Neptuni tridente, in amœnissimam mutatas regionem! ubi τι πρωτον, τι δευτερον contempleris, hæsitas: an urbium splendorem? an turrium altitudinem? an pratorum hilaritatem? an ridentem camporum vultum? Ita omnia incredibili distinxit varietate! Jam te forte tædium in Iliade ceperat, amice, perpetuæ pugnæ (7). Præsensit id Homerus. In media pugna, in ipso præliantium ardore stupemus optimorum amicorum bigam,

ex

(4) de carm. ep. III. 3. (5) ad Philostr. p. 199. (6) Poet. c. 17, fin.
 (7) a. v. 446. libri IV. 118. libri VI, i. e. per 1126. versus.

ex Græco alterum, alterum e Trojano exercitu, attonito oculo se sistentem.
 (8) An longe hinc pedem referam, & singulare hoc inexpectatumque
 spectaculum procul suspiciam admirabundus? an vero aduolem ad illos,
 & his brachiis candidas has animas amplectar? candida pectora pecto-
 ri applicem meo? Hæreo. Jubet hoc animus blandæ apertus amicitia:
 illud, rei, quam video, insolentia. Quando tandem recurretis aurea
 illa tempora, ubi Amicitia, sacrosancta illa Dea, quæ nunc ob vilif-
 simas res, ob leuem in rebus nullius ponderis dissensum, abjicitur, ar-
 ma cædesque perrumpit? quando tandem recurretis? Hoc actu, qui
 an magis mirabilis, an latus fuerit, nescimus, finito, in aliam scenam
 nos introducit: unde quis est, qui sine lacrimis exeat? Mulier mariti
 amantissima, deque ejus discessu dolore fere exanimata, hunc, ne pe-
 riculis se nimium exponat, miseriam suam narrando, blandiendo, flen-
 do persuadere allaborat: Hector durus quidem & immotus, at ille
 tamen non ita durus, ut non moueretur puerulo, de quo dicas (9):
ως αφελης ο παις εστι, και απλοϊκος, και αυτο δη τριστο παις εστι.
 Sed quid hæc enarro? cum has delicias gustandas nobis dederit Vir (10),
 cujus epulis si nunquam satiari me posse, in quo, an doctrinæ veræ
 magnitudinem ingeniique felicitatem, profundamque artium cognitio-
 nem, an vero amabilem animi candorem, illamque pectore nobili di-
 gnam, qua, quæ sentit, dicit, libertatem admirer, si nescire me di-
 xerim, haud vereor, ne quis hoc auribus Ejus datum putet esse.
 Redeo ad simplicitatem carminis, quæ interrumpitur quidem (11)
 at non tollitur iis, queis opus poëta distinxit, *επεισοδιοις*. Telæ enim
 illa suæ ita intexuit artificiose, ut ubicunque quid inde velis decerpere,
 nihil quidem in fabula, delectationis tamen multum, & hinc inde
 quoque lucis aliquid desideres. In medias Vlyssis calamitates non secus
 ac notas rapit nos Homerus: dat nobis illum in Calypsus insula: quis,
 quomodo huc delatus sit, divinabit? didicimus ex Iliade, ad Trojam
 illum pugnasse: ejus reditum canere se velle, ipse indicat poëta; qui
 igitur, quid acciderit illi interea, scimus? & curiosuli tamen sumus,
 ut

(8) § 119. (9) Lucia. Dial. D. T. I. p. 210. (10) Klotz. Epist. H. VI.
 conf. Mendelssohnii, V. cel. & acutissimi, *Philos. Schrift. Tb. II. p. 183. f.*
 Haged. V. III. Betr. p. 322. (11) Hom. Crit. T. III p. 301.

ut sumus homines. Gratias itaque Homero agimus, qui, cum Vlysem a Troja inde non vellet in Ithacam deducere, introduxerit illum in Alcinoi convivium, ubi fata sua calamitatesque jam exantlatas in *επεισοδιω* narrare poterat, & quidem apte poterat. Nam quid magis credibile est, quam Alcinoium, cumque eo Phæacum Optimates omnes, cupiditate, hospitis huius, quem hominem & *τυχεοντα* & manu quoque validum & sapientem esse viderant, fata discendi, arsisse? præsertim, cum tam suavi promulside accepti fuerint & Alcinoi & Arete (12). Quare omnium nomine, in publico convivio, ita ad eum Alcinoi (13).

εἰπ' ὄνομα . . .

εἶπε δὲ μοι γυιαντε τὴν, δῆμοντε πολιντε

(Και) ἀγε, μοι τοδε εἶπε, και ἀτρεκειως καταλεζον,

Ὅσποι ἀπεπληρχθῆς τε και ἐς τινας ἴκειο χυρας,

Ἀνδρωπων.

Εἶπε δ' ὅτι κλειεις και ὀδυρει ἐνδοθι θυμι

Ἀργειων Δαναωντε και Ἰλιε οἶτον ἀκρων;

Seriem igitur fatorum per integros 4 libros, semel leviter tantum abrupto narrationis filo (14), narrare cœpit Vlysses. O suavem illam narrationem! Vti est

Suave mari magno turbantibus æquora ventis

E terra magnum alterius spectare laborem;

Non quia vexari quemquam est jucunda voluptas,

Sed quibus ipse malis careas, quia cernere suave est:

Suave etiam belli certamina magna tueri

Per campos instructa tua sine parte pericli:

aut uti suavis & est sensus ille, pectore dignus haud ignobili, quo cum homine fortunæ ictibus objecto vel læta vel tristia ex animo sentimus: sic non minus suave est de tempestatibus marinis, pugnis, periculis vitæ aliisque rebus mirabilibus narrantem legere, & narrantem quidem Homerum, qui lectores facit spectatores. Rursus *επεισοδιον* illud (15) de vulnere in Parnasso apri dentibus inflicto non superfluum esse, & cum toto *σωματιω* cohærere, quis non videt? Excindatur! & de cicatrice, qua Euryclea herum agnoscit, plane erimus *απαιδευ-*
τοι.

(12) Od. η. 210. coll. μ. 451.

322-76. (15) Od. γ. 393.

(13) Od. ε. 550. seqq.

(14) Od. λ.

τοι. Illud, vero quod de Proteo narrat Menelaus, (16) nonne *πλεονα-
ζει*, & numerum versuum augendi causa est insertum? Videri posset,
nisi exinde, Pater ubi cominoraretur, disceret Telemachus, & cum
Telemacho nos. At de toto illo Telemachi itinere quid dicam, ne-
scio. Estne *επεισοδιον*? loco hoc tam alieno? avidi Vlysem ex Ogygia
decedentem videre gestiebamus, & nos Homerus cum filio Pylum rapit.
Ut Telemachus inauditum quodam de patre adspiceretur, (17) aut
ut gloriae quid consequeretur, (18) tantum hoc erat, ut ab Vlyse nos
averteret? Porro cum *επεισοδιον* natura sit, lectorem, quem perpetuus
narrationis trames lassum jam aliquantum fecerat, de via leviter de-
flectendo, amœnis diverticulis excipere: qui heic in fronte carminis,
ubi vix iter cum poeta lector ingressus est, locum habere potest de via
deflexio? Pertinet, inquam, ad totius carminis *συζασιον*, neque ab ea
divelli unquam potest. Quid igitur eo sibi voluit Homerus? num quic-
quam ejus opera effectum est? ut pater in patriam rediret? nonne Vly-
ses in Ithacam, si vel mansisset domi filius, reverti potuisset? immo
& reversus prior est. Neque satisfaciunt ea, quæ dixit Bossulus. Vult
ille, propterea non statim ab erroribus Vlyssis incepisse Homerus,
quod tum nimis sero, quis Telemachus, quæ Penelope, qui proci fue-
rint, didicissemus. (19) Quasi non tum satis mature, cum Vlyses ipse
in Ithacam devenerit, illos nosse potuissemus! Cui bono hæc omnia?
Hæc non animo Homerus reprehendendi apposui, sed tum, quia ni-
hil dissimulare didici, tum quoniam, ut melior me iudex ex his me
expediat, opto. Quæro jam, quomodo Homerus attentionem sibi
conciliaverit lectorum suorum, non quidem Græcorum, qui eum *θεον ως
εισοροωντο*, qui ex eo multa & in sacris rebus & in *πολιτεια* hausere,
quique eum publice coram populo a rhapsodis prælegi voluerunt; &
hoc enim, cui Græcis fuerit usui? & illud: quæ in vernaculam nostram
fit transfundendus, & quæ hæc ex illo sit emendanda? pondus his annis
humerisque nimis nunc foret grave, quod & viros doctos exerceat: sed
id tantum, quomodo carmen ejus, quod humanæ sortis speculum exhibet,
nos, & ipsos homines, afficiat, videbimus. Primo igitur statim at-
tentos

(16) δ. 343.

Il. 12, p. 157.

(17) Od. δ. 498. 555.

(18) α. 93.

(19) de carm. ep.

tentos nos reddit ipsa, quæ princeps est, persona. Nam uti in Iliade Achilli vel maxime favemus ob amicitiam, qua Patroclum profecutus est, tenerrimam verissimamque (20) (acre enim & pertinax inexorabilis bellatoris ingenium fortitudinemque Alexandris admirandam relinquinimus,) ita non possumus non Vlysem, quem virum ita bonum esse videmus, amare, & de eo, infelici fato agitato, esse solliciti. Quamvis enim non omnis virtutis exemplar sit, quod Homerus eum sapienter noluit esse: (21) est tamen virtute haud vulgari exornatus, isque innumeris calamitatibus afflictus, & quidem ob virtutem exercitandam afflictus. Ει αγαθος ην, ως ην, inquit Maximus Tyrius (22) διοτι

Πολλων ανθρωπων ιδεν ασεα και νοον εγνω, και πολλα δ'ογεν ποντω παθεν αλγεια ον κατα θυμον, πως ε θεια μοιρα αυτω συνηνεχθη τα γυμνασια, αφ' ων αγαθος και ην και εδοξε, περισησαντος αυτω τε δαιμονικη ανταγωνισιας πολλης των μεν βαρβαρων το τρωικον, τε δ'ελληνικης της αριστης, Παλαμηνην και Αιαντα, των δε οικoi της ισχυροτατης και ακολασοτατης, Κυκλωπων δ'αγρωιατονον, Θρακων της αξενωτατης, Φαρμακιδων την δεινοτατην, Θηριων δε πολυκεφαλωτατην, Θαλατταν πολλην, χειμωνα χαλεπον, συνεχη ναυαγια, προσωαναγκασας αλασθαι και πτωχευειν, ρακη αυπτισχομενον, και μετα ταυτα αιτηντα ακολας, παλαιοντα, λακτιζομενον, παροινημενον, ων εκασον αυτω δια Φιλιαν θεος προουβαλεν. Quis hunc non curet? quis & hinc, quomodo malis eripiatur, non attendat? & de erepto gaudeat? Porro quis illum non admiretur? Fortem quidem & excelsum illum animum, qui tanto malorum onere pressus sese erigit ipse, pauci æstimare didicerunt. Quamvis enim dolores nobis excitet omne id, quod nos ea, quæ volumus perficere tentat: (23) illi tamen raro oculis plebejis, at quam late se plebs extendit? non apparent. Quum igitur in Vlyse cum internis animi doloribus non conjuncti sint externi, & omnino patientia non in iis virtutibus, quæ primo statim in-

(20) vid. du Bos, *Betr.* P. I. p. 120. (21) vid. *Brieffe die Litterat. betr.* Tb. IX. p. 49. seqq. conf. Battes, *libr. laud.* P. II. p. 102. (22) *Diff.* κβ p. 131. (23) Hanc de Ulyssis patientiæ magnitudine observationem subnitam esse profiteor lectione eorum, quæ dicit Abbtius, in laudatissimo libro, *vom Verdienste*, p. 73. seqq.

intuitu oculos feriant, numeretur: Vlyſſes non is apparet, qui eſt. At perpendamus incredibilem illam, patriam repetendi tandem, cupiditatem, illum immenſum conjugis videndæ ardorem, ſingularem illum in filium affectum, quæ tanta erant, ut ne Dearum quidem amores ſpesque immortalitatis ex animo ea poſſent evellere: ex altera parte ſexcenta votorum perficiendorum impedimenta, iram Neptuni, tempeſtates, jejunia, ſociorum in beſtias mutationes & cædes & naufragia, paucis, omne malorum, quæ perpeſſus eſt, genus: & ille tamen, velut Laocoon ille, tacita patientia tolerat omnia, & ſolatia ex ſe ducit ipſe, & ſæpe quidem, ubi ſummum ſaſtigiū attigerat ejus calamitas. Cui non ſurgat animus *μεγαλιτωρ* cum illo

Γερλαδι δι προειη; (24)

quis eſt, qui ſublinitatem ejus non ſentiat? num uſquam ira de malignitate ſortis effertur? num Neptunum omnibus diris, omnibus calumniis infeſtatur? num & ceteros Deos, qui tantam Neptuno potentiam concedant, increpat? Verum uti dolore furentem non dedit, ita nec plane durum. Miſeriam ſuam luget, meliorem fortunam optat, flet quoque, & flens fedet ad littus, (25) patriamque reſpicit. Hæc autem uti non homine, ita nec Heroe ſunt indigna, (26) & de patientia ejus nihil detrahunt, & ſimul miſericordiam noſtram erga eum, quem noſtri tam ſimilem videmus, magis commovent. Eorum enim, qui hominem excedunt, nihil nos tangit. (27) Ingruit horrenda tempeſtas: navis diſjicitur: ponto jactatur miſer: vah! quam ne mergatur fluctibus, vereor! At o illud execrandum Polyphemi antrum! hinc ille evadet? Januæ obvolutum eſt ſaxum ingens, immane, immenſum. Vi viam aperiet? pugnabit contra illum, qui nec Jovem curat? perit igitur: ſpes elabendi *ωχιτο*: ſarctum faciet ex homine Polyphemus. Sed quid ſi illum, quem nec Salus ipſa ſervare poſſe videbatur, ſervaret calliditas? Plaudo, lætor, exſulto læticia! & mecum, qui ſenſum habent, omnes!

Deinde & ipſa fabula talis eſt, quæ & admirationem noſtram eo, quod mirabile vocatur, excitet, & de rerum eventu lectores teneat ſuſpenſos: & hoc

D 2

qui-

(24) v. 18. coll. s. 222. al. (25) s. 82. al. (26) vid. Leſſing. Laoc. p. 5 ſeqq. conf. quæ dicit Auſt. lib. de poeſ. Hom. p. 213. T. V. ed. Ernest, (27) *Fragm. Samml.* II, p. 355.

quidem fit impedimentis, quæ Heroi in eo, quem petit, attingendo scopo initio remoram obijciunt, postea vero arte poëta tolluntur. Vlysem, quo minus in patriam venire domumque statim occupare possit, duo impedire ait Bossulus, (28) primo Neptuni iram, (29) deinde procorum impudentiam & mores effrenes. At quid si una omnis in Neptuno impediti in patriam reditus turbarumque Ithacensium causa deprehendatur? & deprehenditur profecto. Videamus imprecationem illam Polyphemi, ad patrem missam: (30)

ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐσὶ φίλος τ' ἰδεῖν καὶ ἰκεῖσθαι
 Οἶκον εὐκτιμενον καὶ ἐνν εἰς πατρίδα γαίαν,
 Ὄψε κενὸς εἰδοὶ ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 Νῆος ἐπ' ἀποτρῆς, εὐροὶ δ' ἐν πῆματι οἴκῳ.

Annuit Neptunus:

τῆ δ' ἐκλυε Κωνοχαιτῆς.

Et illas igitur in Ithaca turbas dedit, conveniente quoque temporis ratione (31). Aeneas enim Achæmenidem, Vlyssis socium, in Insula Polyphemi relictum, circa sextum erroris annum recipit, unde sexto post excidium Trojanum anno in Insulam illam Vlysem devenisse & Polyphemum oculo privasse discimus. Postquam vero in Ithacam anno X. rediisset, quatuor fere annos turbæ procorum duraverant. Cum igitur non citius inceperint, quam Vlyses τὸν ἀνδρᾶ πελωρίον excæcasset, earumque initium in ipsum illud tempus incidat: quem alium, quam Neptunum auctorem illarum esse, vindictamque hanc de Vlyse sumfisse apparet? At has procorum turbas nusquam alibi parasse Vlyssi legitur hic Deus. Neque id opus erat, sæpius earum narrare originem. In extremas enim illas cum nos introduxisset, unde essent ortæ, dixisse semel in ἐπιποδίῳ sufficiebat. At Neptunus maris est Deus, est illi imperium solius pelagi sorte datum, illa se jactet in aula, quid in terris tumultus excitat? quid contra Principem cives? Sed nonne hi recordantur pugnarum in Iliade commissarum? exercitum Græcorum
 uti

(28) p. 166. (29) causam quidem malorum omnium in boves ab Ulyssis sociis mactatos conjicit Genestius, libello super vita pastoritia scripto, in der Samml. verm. Schrift. 2. B. 2 St. p. 329. sed calamitates inde ortæ ad solos socios pertinebant; illi perire, evasit Ulysses. (30) v. 532. (31) conf. loca, Od. β. 89. Æn. III. 590. V. 46. 636.

uti obiit? uti his opem tulit? uti Aenean eripuit? & quid clarius illis ejus? (32)

γαία δ' ἐτι ζῶνῃ πάντων.

Ut eum saepe γαινοχος (33) audire taceam. Videmus itaque Neptunum maximum Vlyssis hostem & unum. Nam quod Mercurium tempestatem illi, a Phæacibus proficiscenti, immisisse vult Hyginus, (34) nihil hoc ad poëtam nostrum. Qui vero insidias Dei marini & persecutiones effugit? sive, ut verbis, quæ in ore sunt omnium, utar, qui nodum solvere instituit Homerus? Hic ne, homo natus, resistet Deo? hunc Vlysses vincet? hoc invito in patriam per mediam ejus ditionem, per mare, redibit? deinde ubi in Ithacam devenerit; quis illum, qui tam diu absens totusque sine dubio mutatus fuerat, agnoscat? quis eum, ut Principem, venerabitur? quis contra procos cum illo pugnabit? Priora igitur impedimenta illa removet fato, i. e. communi Deorum consilio (35) ex quo in Ithacam redire illum decretum erat. Reliqua vero fugat ope αναγνωρισμῶν. Sed hæc cum nota sint, ad id, quod mirabile est in carmine epico, progredimur. Illud Deorum Dearumque interventu, uti constat, efficitur. At Deorum in carmen introductio non placet Homio (36). *Quamvis Homerum, inquit, quod Deos, in carmina sua introduxerit, religio forsitan de eo, quod ausus est, excuset; Græci enim sæpe se Deos spectandos dare, negotiisque hominum interesse credebant: non tamen est negandum, parum eos carmina ornare poëtæ. Quæ enim naturæ fines transsiliunt fictiones, raro id, quod debebant, efficiunt. Ad tempus quidem eam, qua res nobis repræsentamus, animi vim excitant: ei vero, qui verum pulchri sensum habet, lectori placere nequeunt.* Quid igi-

(32) Il. o. 199. (33) ex. gr. Il. v. 49. 59. &c. sic & ap. Pindar. Ol. I. 39. γαινοχος. conf. Vulcan. ad Callim. T. I. p. 152. & Spanh. T. II. p. 402. (34) Fabb. CXXV. p. 140. (35) Esse fatum Homericum commune deorum consilium, videor mihi in eo observasse Il. π. 434. Jupiter μοιραν esse ait, ut a Petroclo occidatur Sarpedon, utque hunc mortis possit eripere faucibus, optat. At insurgit contra Juno. ἐρδ' εἰ ἀτὰρ εἴποι πάντες ἐπαινεόμεν θεοὶ ἄλλοι. Hinc si Jupiter id, quod contra fatum facit, contra Deorum omnium reliquorum voluntatem facit: quid fatum est aliud, quam Deorum voluntas unanimis? idem apparebit Od. IX. 530. coll. u. 76. seqq. (36) Hom. Crit. T. III. p. 288. sqq.

igitur? ejiciemus Deos Homericos? Is quidem apud nos esset reprehendendus, qui Iovem, Minervam, Venerem, Neptunum, & quos non? in carmine nobis daret epico: at Homerum, qui dedit, quis reprehendat? Apud nos quidem hæc talia fidem haud merentur: at merebantur apud Græcos; & his scripta erant carmina illa. Quod vero illos carminibus Homericis ornamento esse negat: cur neget, ego quidem, homo *μυωψ*, non video. Illud, sentio, ægre me sublimitate fictionum illarum cariturum esse,

επει ψευδῶσιν οἱ ποταναγε μηχανῶσιν
σεμνον εἶπεσι τι, (37)

Num *νερι εγχοσ* Martis *εκελιτο*? (38) Num Neptunus, si Dii ejicerentur, terram tridente feriret? ut portæ paterent Orci, & lux locos subterraneos illustraret, & manes contremiscerent, & Pluto folio se dejiceret, & clamorem excitaret horribilem? quid sublimius, quam cum lectorem, terræ jam pertæsum, secum rapit in cælos, & in concilio sistit Deorum? Et in periculis, unde neque calliditas humana, neque potentia eripere valet, nonne multi, quos scenæ interesse oportet, perirent, nisi Deum Deamve experirentur faventem & auxiliantem. Aeneas annon occisus fuisset a Diomede, nisi deluisset hostes Apollo? ab Ajace Hector, nisi idem huic succurrisset? qui denique Priamus Græcorum castra sine Mercurii opæ potuisset adire? Jure igitur intersunt fabulæ Homericæ Dii; quidque & in Odyssæa efficiant, indagabimus, primum, quid Neptunus, deinde Minerva, Vlyssi hæc æqua, iratus ille. Didicimus statim ab initio, esse hunc Vlyssis inimicum, sed experimur demum libro V. (39) Heic cum navigantem e longinquo, conspiceret, *εχ ιλαρον βλεπει* (40) ut apud Amymonem, sed *εχωσατο κηροδι μαλλον*, & caput quassat iratus (41) & mare ferit tridente, & ecce! nubium contrahitur densitas (42) & pontus conturbatur, & omnes ventorum turbines corrumpunt, & terra & mare caligine involvuntur, & cælo dependet nox. Væ Vlyssi! periit, & periisse quoque credit Neptunus; quare

ιμωσεν

- (37) Pindarus, Nem. VII. 32. (38) *Il.* ε. 386. vid. Plin. Ep IX. 26. & ibi Gesn. p. 406. (39) *Od.* ε. 291. (40) in Philostr. *Imagg.* VIII p 774. (41) vid. S. Rev. Ernesti ad v. 376 libri V. (42) de hujus descriptionis sublimitate vid. Long. *ε. ψ. 7μ. 3.* p. 70.

εἰς Αἴγυψον, (43)

Neque eum amplius curabat, quam cum eum præter spem elapsum, patriamque videt attigisse. Quid tunc? Consilia inquit cum Jove: cum Vlyssi non potest, nocere tentat Phæacibus, & navem reducem, in saxum mutatam, urbi, ut montem, inducit (44). Ut tamen verum fatear, Neptunus in Odysea non totus placet, & senem poëtam videtur prodere. En in Iliade Thetidem, Deam modo, & eam minorum gentium. Filius ab Agamemnone leviter tantum offensus erat: recta illa ad Jovem abit, querelas effundit, ultionem poscit. Quantas hæc turbas dedit? quantum belli incendium excitavit? hinc Jovem ipsum inter & Junonem rixæ: hinc tot Trojanorum cædes: hinc tanta Græcorum strages, hinc Patrocli interitus, hinc vulnera Menelai, Agamemnonis, Vlyssis & omnium fere principum. At Neptuno non filium læserat, sed oculo privarat Vlysses: quid contra pater? tempestatem excitat, forte hostem conspicatus

εξ Αἰθιοπῶν ἀνίων.

Deinde ille, qui ἐν Σολυμῶν ὄρεσιν Laërtiaden vidit errantem: nonne & ille vidit Leucotheam, huic succurrentem? qui passus est, homini sibi invisio assistere contra se Deam, imperio subiectam suo? Rursus quam placide hostis ejus a Phæacibus deducitur in Ithacam? dormit, & dormiens in terram suam exponitur: (45) & cum jam expositus esset, tum demum

(43) Hæc non gressus Dei numerat poeta, ut *Il.* v. 20. Locus similis ap. Claud. R. Pros. l. 177. p. 530. (44) *XIII.* 127 seqq. (45) Cur poeta dormientem in Ithaca exponat Ulysses, diu multumque cogitando assequi tentavi. An desperavit de exprimendo boni hominis gaudio, quo illum post XX. annorum absentiam necesse erat cumulari reducem? & hinc terram eum suam non nocere voluit? & a Minerva demum personata, ubi sit, rescire? ubi, ne se proderet, reprimere debebat lætitiā. An vero, ut ab aliis nimis animi commotionibus abstinuit, quæ & singularis virtus est artificum Græcorum (vid. Winckelm. *V. C. Ged. v. d. Nach.* p. 21.) sic & majorem lætitiæ gradum exprimere noluit? Gaudet *ὡς εἶκος*, de patris reditu Telemachus (*Od.* π. 214.) sed & flet ille, flet quoque pater, non tam præ gaudio, quam lugens uterque vere, (*ὄδυρομενισιν ἔδν Φκος ηελιωσ, η μη --*) memor, puto omnium, quas exantla-

num de irritis suis consiliis, impediendi Vlyssis in patriam reditus, conqueritur. Quam heic vigorem tuum desidero, divine Homere? quam illum animi impetum? quam ardorem illum, quo lectores tui jam consueverant inflammari? Quin ultimam perdendi Vlyssis viam tentavit? quin omnes simul irarum procellas in eum effudit? Miseret quoque me Phæacum, queis bonitas erga hospites & summum illos juvandi studium fuit damno. Dignum hoc erat Deo, cum Vlysses non posset perdere, de Phæacibus sumere vindictam? At forsitan procorum manu eum cogitabat esse periturum. Sic illum Homerum, quem modo accusabamus, iterum studemus defendere, more eorum, qui, quos in amoribus suis vident, nævos excusare student ipsi!

Quid vero agit Minerva? hæc tota laborat, ubique assistit vel Telemacho, vel Vlyssi, & ut apte telam exorsa erat, sic ad finem pertexuit. Quare statim ab initio apparet carminis. Sollicitam se de Vlyssis reditu ostendit: virtutem hunc virtute ornatum tot mala perpeti queritur, & cum Jove expostulat, non quidem Junonio more, sed uti filiam decet, *ὄδεν υἱοῖ σοι πικρὸν ἐντρέπεται φίλον ἦτορ* -- *τί οἱ τόσον Ὀδυσσεύς, Ζεῦ*. Quibus quid tenerius? quæ lenior objurgatio? Comitatur deinde Telemachum *ἐμποροῦν*, (46) i. e. aliena navi Pylum Spartamque proficiscentem. At cur ipsa it comes? Primo, puto, ut Telemacho juveni prudentiæ dare possit ubique præcepta: (47) deinde ut a procorum insidiis eum defendat: denique, ut juvenem in Nestoris domum amicitiamque introducat: ubi simul eam sub Mentoris persona profectam esse cogitare de-

exantlaverat, calamitatum. Idem deprehendes in Penelopes salutatione, (Od. v. 232.) ut itaque, voluptatis quid luctui inesse, indicare velle videatur. At, inquis, & lacrymantem ob fati, quod adhuc eum presserat, asperitatem dare poterat Ulysses poeta. Recte, o bone! uno halitu distasti omnem hanc observationem. Quid itaque dicam nescio. Id scio, me profunditatem ingenii Homericæ perspicere non posse, & somni hujus causam ignorare. Illud certum est, eum non lassitudinem produxisse, uti x. 31. neque quenquam, qui tam certa jam spe, patriam tandem post tam longum tempus videndi fruatur, facile somno se dare. Spes enim quam maxime facit suspensos, (46) vid. Gesn. ad Lucia. T. III. p. 529. Clark. ad β. 319. (47) uti γ. 14. al.

debemus. Fortasse & Minervam comitem ei junxit, ut non Dei Deave, sed hominis filio. Uti enim plurima in Iliade sine Dei auxilio efficit Achilles: sic pauca sine Minerva vel Vlysses vel Telemachus. Hunc postea apud Nestorem, cum manu ductione ejus opus jam non haberet amplius, relinquit, & Vlyssi parare studet reditum, & feliciter quoque reduxit. Hæc cum e naufragio servatum in Alcinoi domum per Nausicaam introducit, hæc dona illi procurrat, (48) cum eo de proci interficiendis inquit consilia, dirigit illa, formam pro temporis ratione mutat, hæc animum inspirat, in ipsa cade excitat, Ithacensium sedat tumultus, hæc denique ei domus, patriæ, uxoris charitatumque omnium possessionem reddit, i. e. quod Hom. hoc carmine voluit, hæc ei parat & efficit reditum. Quæ omnia Deæ opera haud sunt indigna, uti erat

- - - ἀνδρὶ Φαίηεν
Εἰκὸς ἀμφὶ δαιμονῶν καὶ
λα. (49)

An vero & diis dixit minus digna? Loci quidam Iliados jam reprehensi sunt a Battasio, (50) tum is, quo Minerva telum reddit Achilli, tum, quo flagellum Diomedæ. His ex Odyssea addi posse puto illum (51) ubi signum missi ab Vlysse disci Dea ponit ipsa. Quid hujus opera heic opus erat? nonne quis de plebe Phæacum facere id poterat? cur adhibebat Deam? Quid dicam de Demodoco, Martis Venerisque *συνοστιαν*, de qua quoque jecatur Lucianus, (52) canente. Erunt, qui hunc locum, haud tristem certe, convivii publici latitia excusent: at &, qui eam cum Platone reprehendant. Quid si ad *ἀλληγορίαν* multis amatam tantopere confugiamus? Age consulamus Natalem Comitem, illum in hac arte magistrum maximum: (53)

Venimus huc lapsis quæsitum oracula rebus.

Da, Pater, augurium - - -

Favete linguis! *Quid est tam contrarium*, inquit, *quam occidere & procreare*

(48) XIII. 121. (49) Pind. Ol. I. 55. (50) Vol. II. p. 73. Homius Crit. Parte III. p. 296. (51) D. 293. (52) Luci. Dial. D. XVIII. T. I. p. 245. conf. Ovid. AA. II. 561. Met. IV. 181. (53) Mythol. p. 161.

erare liberos, expolire & vastare, erigere & prosternere? (credat hæc Judæus Apella, non ego) At Mars tamen, qui hæc omnia facit, cum Venere, quæ omnia animalia plantasque in lucem producit, congregatur. Quid ex hac discordi conjunctione oriatur? Nihil omnino, superveniente Vulcano præcipue. Nam litigium & amicitia sunt Mars & Venus intelligendi, quorum utrumque opprimit Vulcanus, sive calor immodicus, principiaque vincit, neque ita illa suis funguntur viribus. (En hominis barbam!) Ad exprimendum igitur, quod symmetria necessaria est rebus naturalibus, ista fabulose confinxerunt. Quid est sapere, si hoc non est?

Αὐτοματὰ σοὶ κρηναὶ ἀναβλύζουσιν ἀκρήτων,
 Κ' ἦν μακάρων προχοαὶ νεκταρὸς ἀμβροσίην.
 Αὐτοματὰ δὲ Φεροιῶν ἰόν, τὸ Φιλεσπερον αἶθος,
 Κηποι καὶ μαλακῆ μυστὰ τραφέντα δροσῶ!

Ita igitur se, per me licet, expediant, qui volunt: queis hæc non placent, Homerum ἀπρεπές τι de Diis cantasse, mecum dicant, non illi quidem culpam, sed doctrinæ de Diis veteri tribuentes. Atque ita de eo, quod in epico carmine mirabile est, pro hujus quidem academicæ scriptionis ratione, vidimus.

Quid in carmine Homericò deprehenditur ex historia desumptum: quæ sunt, ut allegorica, consideranda? quæ meliora dedit in mythologia? hac quomodo ad exornandum amplificandumque carmen est usus? Ita, digitum intendente (54) Hærdero illo, Viro, cujus ingenii felicitatem & judicii acumen non possum non admirari, jam quæro, hæc, tanquam corollarium addens. Protea illum Homericum fuisse μιμητικὸν ἀνθρώπων καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι καὶ μεταβαλλεσθαι δυναμένον, docet Lucianus. (55) At quis est apud Homerum? est Deus, qui fiat ea, quæ imitando exprimere poterat, omnia:

Fit - - subito sus horridus atraque tigris,
 Squamosusque draco, & fulva cervice læana,
 Aut acrem flammæ sonitum dabit, atque ita vinclis
 Excidet, aut in aquas tenues dilapsus abibit. (56)

Sicani

(54) *Fram. Samml.* III. p. 153. (55) *περὶ ὀρχης.* Tom. II. p. 278. & ex hoc Cahufac. von der alten und neuen Tanz-Kunst, *Samml. verm. Schr.* I. B. II. St. p. 364. (56) *Virg. G.* IV. p. 403. ed. Heynii V. Cel.

Sicani vel Siculi primi cum ab omni cum aliis gentibus commercio, mari undiquaque circumfluente, fuerint prohibiti, (57) navium usum non habentes (58) unde Hom. omnem populorum culturam derivat: immani eos ferocitate fuisse, credibile est. Eorundem tamen terra cum per se fuerit fertilissima (59) caprasque imprimis produxerit innumeras: ita sponte delati sunt ad vitam pastoritiam. Suos igitur greges unice amasse iisque pepercisse; ferarum contra hominumque, qui naufragiis aliisque casibus ad terram eorum delati fuerint, carne victitasse, verisimile est. Idem quoque de Laestrygonibus dicendum esse, docent tum testimonia scriptorum, (60) tum apparet ex Cyclosum vicinitate. (61) Hæc igitur horum populorum ea est, quam historia dat, imago! Quam vero dat poëta? Cum Laestrygonem videas apud Homerum (62) sperasne, te visurum hominem, moribus quidem aggressibus, vultu fero, oculis trucibus, coma super frontem dependente; at hominem tamen. Falleris! en pro homine gigantem! pro muliere feroci montis verticem! Quid dicam de Cyclosum natione?

Obsupui steteruntque comæ & vox faucibus hausit.
Deorum sunt omnes filii: Polyphemus, Neptuni.

Heu fugite, o miseri!

Ruit ibi, terra sub pedibus tremente, Polyphemus. Quid dico? Polyphemus? est mons inambulans: saxum, quod viginti duo currus non movissent, vel potius Tarpejo simile, levi manus impulsu spelunca advolvit, removetque: ad vocem ejus auditam periisti: quo innititur baculo, est pinus maxima, aut malus navis

*Εοικωσσοροιο, μελαινης,
Φορτιδος, ευρειης.*

Mare intrat, & ecce! vix latus lambunt undæ. Putasne Jovem Deorumve aliquem timere illum? immo ridet eos, & se credit majorem,

E 2

po-

- (57) Hæc ejus narrationis, cujus & Virg. Æn. III. 414. meminit, Siciliam olim cum Italia cohæsisse, non fui immemor. sed illa diu ante ab hac videtur disjuncta. (58) Od. IX. 125. (59) ib. v. 108. 122.
(60) ap. Bochart. Geogr. p. 621. (61) Πρωτοι μετα Κυκλωπων ακησαν Λαιστρογονες, inquit Steph. Byzant. ap. Holst. p. 185. conf. Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 971. (62) X. 112. seqq.

potentioſorem. Uti Lipara nihil aliud eſt, quam inſula, quæ nonnunquam eijcit ignes; (63) quod ipſe ſe vidiffſe teſtatur Ez. SPANHEMIVS (64) & in qua ſonitus variũ audiuntur: ita Atlas nihil eſt, quam mons admodum excelfus. At quid poëtæ? In Lipara (65) illi Vulcani

- - - exefa carminis

Antra - - tonant, validique incudibus icſus
Audiſi referunt gemitum, ſtriduntque cavernis
Stricturæ chalybum, & fornacibus ignis anhelat:

& rex fuit (66) Atlas, qui

- - - Ζαλευσσης (67)

Πασης βινδευ οιδεν, εχει δε τε πινους αOTOS
Μακρας, αι γαιαν τε και κρανον αμΦις εχασε,

Bacchum in remotis carmina rupibus
Vidi docentem (credite poſteri)
Nymphasque diſcentes - - -

Ecce! recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi peſtore turbidum
Lætatur. evoe! parce Liber,
Parce gravi metuende thyſo.

Fas - - ſit

intrare antrum hoc, Nymphæ! quod ad portum habitatis Ithacenſem. (68) Quam id eſt amœnum! quem ſacrum horrorem incutiunt hæ tenebræ! ah! quam has apes, nutritias veſtras, mel ſuum componentes cernere ſuave eſt! quam illud ſedulo in crateribus ponunt & cellulis! Video cum Homero ſedilia veſtra, video opera veſtra artiſcioſa, video ſacram & a nullo profanatam, qua ſolæ exitis, portam. Video totum hoc domicilium vobis ſacrum, ubi profani oculi inane vident antrum. *Bone Deus!* (69) nonne hæc omnia & in mea video terra? nonne & apud me hæc aſſolant fieri? ubique igitur, quæ ad condendum carmen ſunt opus, invenio. *Modo unus non deſit furor iſte*

(63) vid. Bochart, l. laud. p. 572. (64) ad Callim. T. II. p. 201. ed. Ernest. (65) Virg. Æn. VIII. 409. Call. H. Dian. v. 47. (66) Met. III. 532. (67) Od. α. 52. (68) Od. XIII. 103. (69) Fragm. Samml. III. p. 154.

iste poëticus! Miramur omnino vos, prisca gens mortalium, & non sine pudore vos miramur. Vos res parvas ad sidera usque extulistis: nobis totus ille, qui nos circumdat, naturæ ager incultus adhuc jacet & inaratus; & vos tamen nostri spoliant, & quæ malorum summa est, spoliis uti non didicere. Venio ad ἀλληγορίαν, cujus studio quid mirum est Porphyrios & Porphyrii similes insanire, cum & in principibus Achivis nimium ejus studium reprehendi meminerim. Minerva, comes Vlyssis, quid designet, sciunt, qui nondum ære lavantur. Sirenum voces & Circes pocula quid aliud indignant, quam intemperantiam? neque hæc, quæ ridere video CLODIVM, Virum Doctissimum, (70) dicerem, nisi præisset Socrates, qui τὴν Κικλήν ὡς ποιεῖν dicebat (71) πολλοῖς δειπνίζουσαν. τὸν δὲ Ὀδυσσεὺς Ἔρμῃ τε ὑποθήμοσυνῃ καὶ αὐτὸν ἐγκρατῆ ὄντα καὶ ἀποσχομένον τὸ (τε) ὑπερ τοῦ καιροῦ τῶν τοιστῶν ἀπτεῖσθαι, διὰ ταῦτα εἶδε γενεᾶσαι ὑν. Mortem juvenum maturam Apollinis, virginum Dianæ telis adscribi constat. (72) Infantes raptuisse dicitur Aurora. (73) qua imagine quæ tandem est suavior? Oceanus Pater (74) quid aliud est, quam opinio illa veterum, ex aqua producta esse omnia; quam postea Thales fecit suam. (75) Sed quid ego post Viros doctissimos de allegoria disputo? Ex poetis θεολογίας gentilis rivulos valde auctos, vel potius totos inde deductos, nullum est dubium, cum illam ipsos, Orphea imprimis, sacrum interpretem Deorum, homines rudes ferisque similes docuisse constet. (76) Homerus igitur ab Orphea aliisque, plurima de Diis, Athenagora teste, (77) multa quoque ab Ægyptiis, ad quos venisse dicitur, sine dubio accepit, sed ita accepit, ut hominem ingeniosum ab aliis aliquid accipere fas est. Ὀρφεα ἐν πολλοῖς, inquit Philostratus (78) ille non ubique Homero æquus, τῶν κατὰ θεολογίαν ὑπερῆγεν (Ὀμηρος). Μεσαιὼν δὲ ἐν ὧδαις χρησμάτων καὶ μὲν καὶ Παμφῶ σοφῶς μὲν ἐνδυμη-
θεντος,

- (70) Diss. super subl. Hom. p. 24. (71) ap. Xen. Memorab. T. IV. p. 39. ed. Lipf. (72) Od. η. 64. Ἰλ. ω. 602. al. Ovid. Met. VI. 216. Dorvill. ad Charit. p. 261. (73) Winckelm. Vers. Alleg. p. 80. (74) Ἰλ. ζ. 203. (75) Diog. Laert. I. cap. 1. conf. Schol. ad Pind. Ol. 1. 1. (76) vid. Gesneri Proleg. p. 18. 22. seqq. (77) ap. Gesn. in Fragm. Orph. p. 383. (78) Heroic. p. 693.

θεντος, οτι ζευς ειη το ζωογονον, δι' ανισταται εκ της γης παντα, ευηθετερον δε χρησαμενεν τω λογω και καταβεβλημενα επη ες τον Δια ασαντος, εσι γαρ τα τε Παμφω επη,

Ζευ κυδιζε, μεγαζε θεων, ειλημενε κοπρω (79)

Μηλειη τε και ιππειη και ημιονειη.

τον Ομηρον ο Πρωτεσιλευς Φησιν επαξιον τε Διος ασαι υμνον,

Ζευ κυδιζε, μεγαζε, κελαινερες, αιθερι ναιων,

εσοικεντος Ιμεν αυτε το καθαρωτατον, εργαζομενεν δε εμπια τα υπο τω αιθερι. Uti itaque non pro hoc Pamphus solum, sed & Orphei Jove διφνει (80) dedit Δια tum κυδιζον &c. tum illum, quem ex eo dabat Phidias, (81) omnisque Græcia admirabatur; qui quid mirum est, quod omnibus tam mirifice placuerit, cum non apud artificem demum, sed jam apud Homerum supercilia Dei formaverit (82) Aglaja, Gratiarum pulcherrima: ita & alia mutasse multa, alia ejecisse, addidisse alia, cuncta vero politiora & minus obscura dedisse videtur. (83) Illius igitur carmina cum ab omnibus Græcis in tanto honore haberentur, ut ex eo juventutem suam formatam vellent, ut publice in Panathenæis aliisque festis solemnioribus recitarentur (84) immo, ut iis tanquam publicis monumentis in litibus, velut in illa de Salamine orta, uterentur: (85) in rebus etiam ad religionem pertinentibus illum imprimis, vel unum fere, adhibitum fuisse crediderim. Restat ut quomodo Diis usus sit ad augendum carminis splendorem, inquiramus. Sublimitatem inde natam supra tetigimus. Heic quadam addimus. Uti in Iliade pugnas incredibili varietate cædium, vulne-

rum,

- (79) vid. Orphei Fragm. p. 393. (80) ib. p. 368. & Gesn. ad Argon. p. 7.
 (81) de quo vid. Ill. Haged. Betr. p. 628. Cel. Lessing. Laoc. p. 227.
 Klotz. V. D. Opusc. p. 158 & Epist. H. p. 87. ubi p. 104. de nimbis disputatur, qui suam originem ex h. l. duxisse videntur. Cum enim artifex, vel Phidias, vel post eum alius, το μβροσιον των χαιτων τε Διος exprimere tentaret: radiis illas cinxisse eum verisimile est. Alias sæpe apud poetas εθειραι dicuntur λαμπροι & απτινεσαι αλιγκιοι &c. vid. ap. Pierfon in Verisim. p. 164. de nimbis add. Hemst. ad Lucia. T. I. p. 165. Reitz. T. III. p. 478. (82) Winckelm. K. d. Alt. p. 251.
 (83) vid. Ejusd. Vers. ein. Alleg. p. 7. (84) vid. Dresig. Diff. de Rapf. p. 43. (85) vid. Clark. ad Il. β. p. 104.

rum, similitudinum, descriptionum, aliisque artibus, in primis vero etiam Deorum introductione, lectori gratas fecit potius, quam molestas: (86) ita eodem artificio usus est in cæde procorum, eamque distinxit tum turbis, thalamo, sive potius, conclavi, armis servandis quod destinatum erat, aperto excitatis, telis productis, Melanthioque incluso; tum etiam eo, quod Minervam introduxit. Hæc Vlyssæm modo increpat, modo robur injicit, modo tela avertit, modo facit alia. Eidem debemus arti, quod multa in cælis gesta dictaque comperimus. Phœbi boves comederant Vlyssæis focii. Nunciat id ei Lampetia. Ille irasci, ad Jovem ire, conqueri de illato damno, vindictam poscere. Unde hæc scivit ita evenisse Vlyssæ? Musæ, quæ Homero assistebat, eam narrationem tribuissemus, nisi accuratius, unde illa comperta habuerit, scire nos voluisset poeta. Nempe audierat Phœbi Jovisque colloquium Mercurius, a Mercurio Calypso, a Calypso Vlyssæis. (87) Picturam Homeri ætate ad fastigium jam satis magnum ascendisse, sunt, qui ex magna clypei Achillei colligant arte. At & Trojani belli tempore eo usque ars progressa erat illa? immo ne nata quidem. (88) Erravit igitur Homerus, qui tantam artis peritiam ad illa tempora retulerit. Errasset profecto, nisi Deo potius, quam Tychio aliquo, ad conficiendum illud esset usus (89). Sic impune omnes, quos in pictura vel sui ingenii felicitate possidebat, vel ab aliis acceperat, thesauros proferre, impune in tam exiguo spacio totius orbis faciem includere, impune denique maxima in figuris exprimendis audacia uti, & modo oratores sermone, modo seniores sententiis se invicem excipientes, (90) modo milites proficiscentes, modo Fatum in pugna furens, modo juvenes puellasque primum per urbem, deinde extenso choro saltantes dare ille poterat. Uti itaque clypeo illo careremus, nisi Vulcanum elaborare illum voluisset: ita simul poetam, qui tam ap-
te

(86) vid. Popii Vers. üb. Hom. *S. Blachten in d. Samml. verm. Schrift. zur Bef. d. sch. Wiss. Band III. 1tes St. p. 79-89.* (87) *Od. μ. 389.* (88) teste Plinio, *H. Nat. XXXV. 6. T. II. p. 682.* quamvis illis temporibus, sine Deo, tabulas det Virg. *Æn. l. 456.* (89) vid. Popius, *l. laud. p. 117.* (90) Eadem audacia est in scypho Theocriteo *Ed. α. 33. similis ap. Claud. R. Pros. II. 22. vid. Obs. Miscell. Vol. I. p. 21.*

te Diis ad splendorem carminis augendum (hoc enim clypeo suo nihil eorum, quæ nodum in Iliade constituunt, expedit) Diis suis usus sit, admiramur.

Sed iam satis, pro hujus quidem scripti ratione! Ego simplex homo καὶ ἠμεμνημένος si venustates Musæ Homericæ non ita, ut eas vel sensi vel explicare volui, explicavero: ignoscant Ejus sacerdotes. De ea quamvis pauca, atque utinam ἡ σεμνὴν χάριτάν αὐτῆς! scripserim: tamen si iis, quibus ea placere volui, placuerint, satis me scripserisse putabo:

Εἰ δ' ἔχ' ἀδὲα ταῦτα, τί μοι χρεὶ πλεῖονα γράψαι;

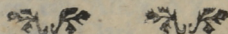
PRÆSTANTISSIMO DOCTISSIMOQUE DOMINO
CANDIDATO RESPONDENTI,

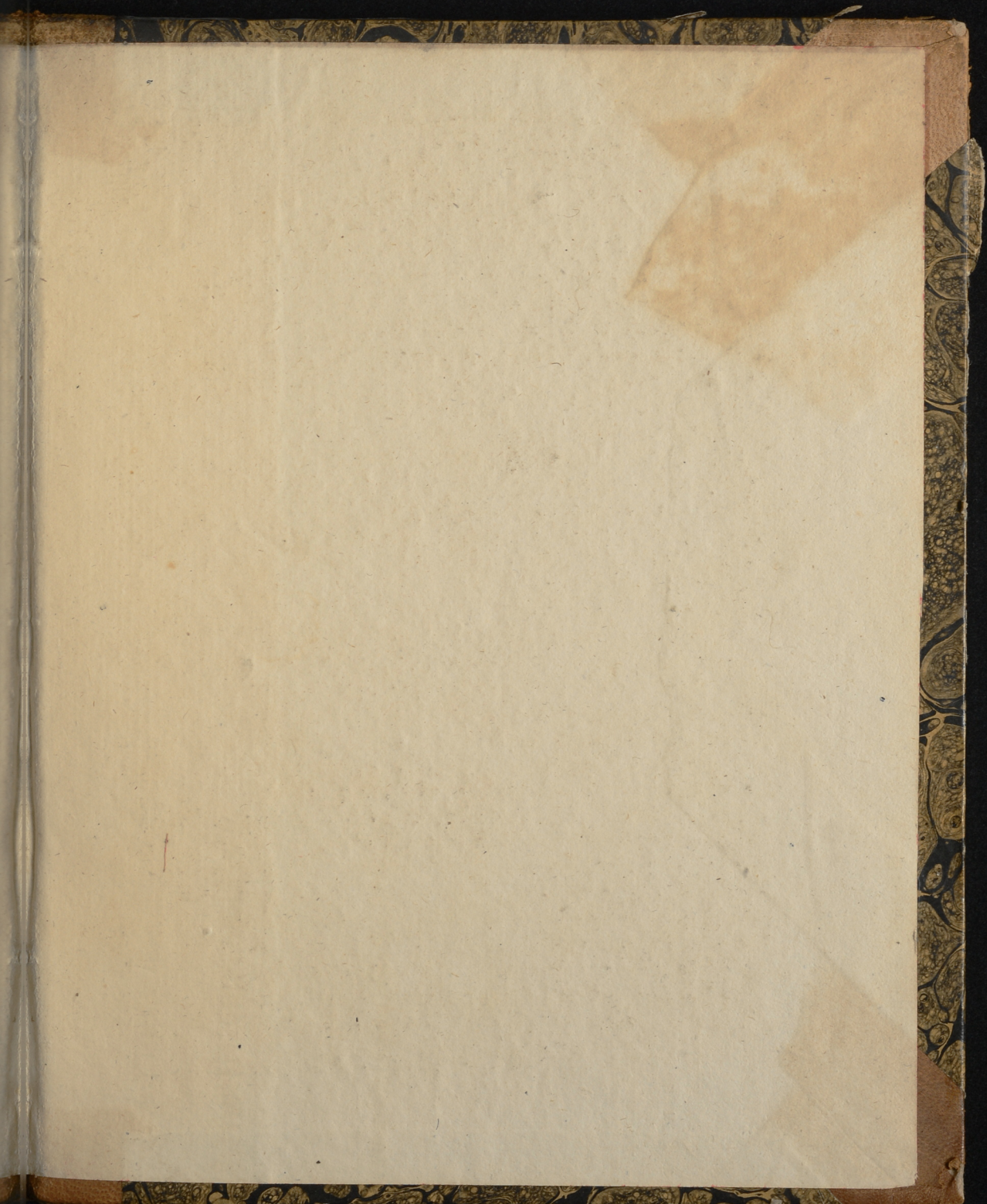
DISSERTATIONIS HUIUS AUCTORI

S. P. D.

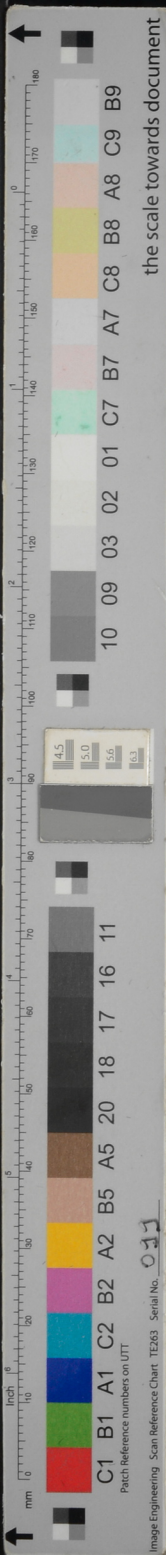
P R A E S E S.

*Specimen editurus profectuum Tuorum in litteratura elegantiori tale
scriptioris argumentum elegisti, quod omnino fini huic obtinendo in-
servire poterat. Notæ sunt Vivorum magni in orbe litterato nominis
lucubrationes in Homeri scripta; istas autem, una cum hisce, ita tibi
familiares reddidisti, ut facultatem hinc adeptus esse videaris, hæc an-
tiquitatis monumenta cum gustu legendi, observandique in iis, quæ vul-
gus lectorum haud observat. Patere hoc putem ex dissertatione Tua,
Tua inquam, quia nihil in ea mutare volui, ne Tuos turbarem circulos.
Laudem certe meretur industria Tua, litteraturæ Græcæ, uti & reliquis
studiis, tam philologicis, quam philosophicis impensa, cui & morum
probitatem Te nunquam non junxisse, testari possum. Faxit Deus O.
M. ut theologiæ studium propediem aggressurus, consuetudinem non
legendi sine gustu etiam ad lectionem S. S. adferas, atque ita, quod sub
finem capituli I. diff. Tuæ Homeri lectoribus promisisti, Tibi quoque eve-
niat, ut nimirum in quavis verbi divini pagina nil nisi delicias, legas,
attendas, sentias. Dabam e Museo, d. VIII. Oct. MDCCLXXII.*

IURIBUS VETERUM PRINCIPUM REGALIBUS.

Od. XI, 183 — 186.

δ' ἔπα τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκηλος
μαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαΐτας εἴσας
νται, ὡς ἐπέοικε δικαστόλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν
ιτες γὰρ καλέεσσι

nt verba Anticleae, matris Ulyssis, in νεκυομαν-
s apud inferos oraculorum causa secundum poe-
ationem degeret. Quaesierat nimirum Ulysses ex
dudum mortuae piis manibus cum alia tum

ε δε μοι πατρός, καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον,
τι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ εἰ τις ἤδη
ρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' ἔκ' ἔτι φασὶ νέεσθαι;

etiam de patre et *de filio*, quem reliqui, utrum
ud illos meum munus, an aliquis iam virorum
eat, me autem non amplius dicant reverti?"

let itaque matris umbra locum supra laudatum,
otenus hīc vertendum esse duxi:

vero nondum quis habet pulchrum munus; sed
Telemachus dominia colit, et convivia aequalia